

OBSTINĂȚIŌ o carte interesanta

desi PAR LUCRURI STIUTE , sau , si mai rau, chiar
INTELESE, pe cei mai dornici de ADEVAR, va rog
insistent sa parcurgeti acest material, fara a crede nici
o secunda ca CHIAR IL STITI!

multumesc,octav

BALOGH BÉLA

OBSTINĂȚIŌ

TRADUCEREA MIRCEA SERBAN

EDITURA ECHIM

„ Rămâne un mister faptul,
că, deși sufletul omului tânjește
după acel Adevăr
în care-și găsește clar libertatea și fericirea,
prima reacție a oamenilor
față de acest Adevăr
este ura și teama.”

PREFATA AUTORULUI

În nopțile de vară, privind bolta de stele, o stare aparte, mă copleșește. Spectacolul fabulos al lucitoarelor stele se face una cu gândul că universul e minunat, perfect ordonat și atât de mare, că a-l cuprinde cu privirea sau a-l descoperi cu mintea, ori a-l înțelege pe de-a întregul, probabil nici că se poate. Vederea stelelor îmi trezește, adeseori, o deosebită amintire din vremea copilăriei...

Aveam opt ani. Mergeam pe-o stradă. În Cluj. Oprindu-mă, de-odată, am început să privesc când cerul inundat de stele, când casele din jurul meu și, precum cel căruia „îi pică fisa” că aici ceva nu e în regulă- cu o ciudată stare de gol interior și naivitate copilărească mi-am pus întrebarea: – „Aceasta să fie totul? Din asta să fie alcătuită întreaga lume? E imposibil!” Mai târziu, de cum se fixară în conștiința mea elementele concepției materialiste asupra lumii, am simțit ca suficiente explicațiile cu privire la nașterea stelelor, mișcarea planetelor și continua schimbare a mediului, puse pe seama unor reacții chimice, efecte fizice și interacțiunea acestora. Eram convins, de asemenea, că fizica, chimia și biologia, prin legile lor pot oferi explicații pentru tot și toate și -în ciuda faptului că deocamdată nu suntem acolo-, este doar o chestiune de timp până când vom primi răspunsuri mulțumitoare la toate întrebările. Ulterior, mi-am dat seama că asta nu e chiar așa. **Nici legile fizicii, nici cele ale chimiei nu oferă explicații asupra celor mai elementare fenomene ale vieții. Cugetul și sentimentele sunt cele ce ne orientează viața, dar nici gândurile și nici sentimentele nu pot fi măsurate. Sunt incomensurabile. Instrumentele de care dispunem nu indică, dacă cineva se gândește la vreun elefant ori, tocmai splendidul apus de soare îi sucește mințile; nu e chip, nu ne stă în putință a măsura nici iubirea și nici teama.**

Inițial am crezut că toate astea există mulțumită anomaliilor, imperfecțiunilor de metodologie și aparatelor de măsură de care dispunem. Mai târziu, când am început să aflu din ce în ce mai mult despre acea precizie obținută de fizicieni în urma unor măsurători de care aceștia sunt capabili, cerul albastru al lumii mele materialiste a-nceput să fie umbrat de norii unor îndoieli,

de temeri. Cum creșteam, măricel fiind, descopeream existența unor legi morale care ne îndrumă viața socială.

În chestiunile de etică avem canoanele sociale, tradițiile, ”vocea interioară”, sau în lumea diferitelor învățături de credință, comportamentul ne este delimitat, deciziile ne sunt influențate, călăuzite de linii directoare distincte. În diferitele colțuri ale lumii lucruri fundamental diferite sunt apreciate sau desconsiderate de către oameni.

Când am început să conspectez aceste ierarhii ale valorilor mi s-a deschis, pas cu pas, această lume a credinței și spiritualității. Mi s-a părut deosebit de interesant faptul că, învățăturile diferitelor religii se întemeiază pe principii comune, pe „porunci” identice, sau asemănătoare. Astfel, am început să examinez, din două perspective, judecățile aflate la îndemâna noastră, cu privire la întrebarea ce este Universul, precum și legile care determină lucrurile care ne privesc personal, pe noi, oamenii. Numai că, era ceva ce nicicum nu voia să intre în cap. Același Univers căutam a-l studia, a-l înțelege, din mai multe părți. Cum este posibil că în ciuda atâtor cercetări cu caracter științific, filozofic, al „poruncilor divine” (deci călăuzitoare), nu am reușit a modela un prototip al Universului, cu alte cuvinte o imagine globală în care încap, pașnic și complementar, toate elementele componente ale mediului și vieții noastre? Undeva, în adânc aveam percepția, probabil doar intuiția, necesității unei doctrine, unui sistem, care în amplitudinea-i generoasă ar putea să aducă la un numitor comun numeroasele concepții despre lume. Intuiție încoace, ori încolo, deocamdată gândul despre un întreg se alcătua din părțicele și deseori aveam sentimentul că **pe de-o parte știu prea puțin, iar pe de alta am la îndemână prea multe informații pentru ca, ținând cont de toate detaliile, să pot cuprinde totul.**

În tot acest timp îmi duceam la bun sfârșit, sistematic, munca de inginer constructor de drumuri, ce-mi consuma suficient de multă energie. Îmi rămânea tot mai puțin timp pentru meditații legate de Univers și semnele lui de întrebare, dar scânteia curiozității nu se stinse. La treizeci și trei de ani am reușit să emigrez în Suedia unde am ajuns în preajma unor persoane cunoscute ca „inițiate”, unor maeștrii, -oameni care sunt percepuți deseori de conștiința colectivă ca fiind „mistici”. Acești mistici vorbeau despre „legi ale sufletului” universal valabile, care în totalitatea lor sunt imposibil de trecut, independent de faptul că cineva crede sau nu în ele. Aceasta mi-a sporit curiozitatea, în mod special pentru faptul, că în opinia lor toate aceste „legi ale sufletului” sunt în armonie cu rezultatele cercetărilor științifice desfășurate până în prezent. Pentru început doar o singură senzație neobișnuită mă încolțea:

„oamenii aștia știu ceva, ceea ce noi, muritori de toate zilele, nu știm, sau, nu prea înțelegem. Punându-le sub semnul întrebării toate afirmațiile, cu neobosită prudență am început să mă apropiu de învățăturile lor. Sincer, m-a impresionat

simplitatea cu care acești „mistici” au schițat esența și funcționarea Universului. În învățătura acestora nu era nimic „mistic”. Ei afirmă că Universul este explicit, limpede, esența ființării sale este inteligibilă. Limbajul acestora era -probabil- aparte, utilizând o simbolistică ce eluda obișnuitul, dar aceste expresii și reprezentări aveau corespondențe atât în fizică și matematică, pe de-o parte, cât și în diferitele religii, pe de alta. După câțiva ani de studiu am ajuns la concluzia că adevărații „mistici” posedă cunoștințe deosebite în legătură cu crearea și existența Universului.

În timp ce cercetările cu caracter științific studiază Universul din perspectiva materialistă, iar temeliile religiilor se structurează pe valorile umane și învățăturile moralei, **în imaginea misticilor despre panorama universală capătă loc fenomene și explicații logice pe care oamenii în majoritatea lor le califică drept inexplicabile, paranormale, accidentale, sau pur și simplu „minuni”**. Numai că, a existat un obstacol. Între aceste trei direcții abia dacă există comunicare! E drept, există fizicieni precum Fritjof Capra, care a descoperit paralelisme esențiale între fizică și filozofia orientală, sau Paul Davies conform căruia, „Universul arată de parcă se desfășoară conform unui proiect, sau desen proiectiv”. Îmbucurător mi se pare și faptul, că există tot mai mulți gânditori îndrăzneți și decizi a se abate de la o direcție de cercetare, care după toate aparențele conduce către o fundătură, dar azi acești cercetători exercită o prea mică influență asupra unor semeni (eu însumi m-am întâlnit cu vreo doi-trei dintre aceștia), în care teoria materialistă, a Universului creat din întâmplare și nimic, a prins rădăcini puternice încât această obstinare frizează fanatismul.

Stăteam deci, în fața proiectului declarat de cunoaștere a noastră și a Universului, oferit de cele trei posibilități distincte de abordare. Toate cele trei conțin informații prețioase, dar se pare, că nici una nu e suficientă în sine spre a oferi un răspuns comprehensiv la întrebarea legată de alcătuirea și funcționarea Universului. Și-atunci s-a întâmplat ceva cu totul deosebit. Întreținerea condiției fizice, mai mult sau mai puțin sistematică, înseamnă pentru mine acea jumătate de oră pe zi de alergare ușoară, jogging, activitate pentru care mica pădure din preajma locuinței mele din Stockholm îmi asigură un spațiu deosebit de plăcut. Vremea splendidă, cu soarele care strălucea, iar eu conștiincios alergător pe cărarea presărată cu surcele din coji de copac meditând între timp la facerea și existența Universului...apoi, am simțit dintr-o dată, că am descoperit ceva. Cu claritate, risipind orice urmă de îndoială, și-a făcut loc în mintea mea răspunsul la una din întrebări. Un sentiment extrem de

înălțător m-a cuprins, dar n-am apucat să savurez pe deplin starea, căci tocmai sosea următorul răspuns, apoi următorul și următorul... La un moment dat am avut sentimentul că trebuie să notez totul altminteri voi uita, sau mi se vor încălci toate în minte, așa că am alergat într-un suflet până acasă și m-am așezat –fără să mă m-ai schimb- la masa de scris, am luat o coală începând a scrie febril gândurile care mă inundau. M-am străduit a scrie cu cea mai mare rapiditate dar și așa abia dacă puteam ține pasul cu șuvoiul de idei.

Mâna, chircită, a-nceput să mă doară de efort. Notam totul, fără un sistem anume și fără să-mi pese dacă există conexiuni, interdependențe, între propoziții. Așa am umplut foaie după foaie și în ciuda durerii tot mai aprige care-mi stâlcea mâna, eram prins de o inexplicabilă și mare adorație. Eram, în sfârșit, convins că am descoperit ceva ce, în a cărei căutare, eram de mult. Această stare deosebită a luat sfârșit după aproximativ o jumătate de oră. Nici un gând, nici o idee nu-mi mai dădea târcoale. Am pus creionul jos cu o mare ușurare, strângând foile de hârtie risipite pe birou.

Amețit de-a binelea am început să citesc cele scrise. Aveam în fața ochilor principiul funcționării Universului, deocamdată sub forma unor gânduri așternute de-a valma, la întâmplare, dar surprinsesem esența. Această „esență” era incredibil de simplă. Pe de altă parte era precum un „concentrat” contraindicat uzului uman. În al treilea rând, aveam în mână un „rezultat” – dacă se putea numi astfel- fără ca să fi parcurs, pas cu pas, vreun drum până la acest rezultat, dimpotrivă la acea dată ne știind dacă există un asemenea drum. Și atât de neobișnuit și diferențiat față de tot ce asimilasem la școală despre Univers era acest rezultat, încât perplexitatea și suspiciunea nu m-au părăsit săptămâni întregi. Mi se părea logic, verosimil, într-o oarecare măsură simplă chiar, numai că era... incredibilă.

Posibil și deloc ? -mi-am pus întrebarea formulată de mintea mea de inginer-oare nu vine în contradicție cu legile fizicii? Oarecum neîncrezător am început să ordonez datele și în acest timp mă gândeam că, chiar dacă ar fi totul adevărat, dacă structura Universului este aidoma, cine m-ar crede?

Mi-au fost de trebuință câțiva ani pentru a clasifica și ordona datele; la început căutând să descopăr fisuri din perspectiva științelor materialiste, ale fizicii, mai apoi străduindu-mă a găsi eventualele inadvertențe din perspectiva învățaturii „inițiaților” și doctrinelor ezoterice. Treptat, au început să mi se desfacă în fața ochilor liniile unei noi reprezentări a lumii cosmice, ale unui univers inteligibil și într-o oarecare măsură transparent, comprehensiv, în

care și-au găsit loc, alături de preceptele unor învățători care au influențat istoria și spiritualitatea, etica umanității, precum Hermes, Krisna, Budha, Isus, și rezultatele unor cercetători contemporani precum: Eistein, Heisenberg, Bell. Fenomenele calificate drept paranormale au încetat a mai fi paranormale, găsindu-și loc într-un mod natural în întregul acestei perspective. Mai mult chiar, așa numitele „legi de nepătruns ale sufletului” definite astfel de către inițiați, erau într-o perfectă armonie cu legile fizicii.

Eu mi-am început cariera de inginer ca și constructor de poduri. Într-o oarecare măsură această carte este un pod. Anume unul care nu se așează pe divergențele diferitelor ideologii, ci pe dimensiuni ce contopesc perspectivele lumii cosmice, unindu-le diversitatea. Acest pod nu a fost construit de mine. Acest pod a existat din totdeauna. Eu am încercat să evidențiez pilonii acestui pod, pentru cititorii mei care se simt capabili a sfărâma cătușele cu care le-au fost ferecate perspectivele lumii și au curajul de a se cățăra pe cel mai înalt punct al acestui pod de unde au perspectiva celor două maluri, precum și hăul ce se cascadează, dar și înălțimi ce nu cunosc limite...

PARTEA I-a

CAPCANA ILUZIILOR

„Atunci când Kepler

și-a dat seama că rezultatele cercetărilor sale

nu corespund credințelor sale

a acceptat cruda realitate.

A ales adevărul

în locul răsfățatelor iluzii,

iar aceasta e ceea ce definim

ca fiind sufletul științei.”

Carl Sagan

Se spune, că cercetarea originii Universului și a sensului vieții ține de când lumea.

Cine dintre noi nu a stat pe gânduri întrebându-se: care să fie sensul vieții, dacă există viață după moartea trupului, dacă există rațiune și orientare centralizată(Dumnezeu), sau toate se supun principiilor termodinamicii ori jocului întâmplării? Ei bine, cred că răspunsurile sunt la îndemâna noastră. Există însă un factor care revine mereu, împiedicând o mai profundă cunoaștere și-anume, iluzia. Iluzia este o treabă deosebită, căci pe calea simțurilor noastre ajungem la primirea unor informații, care ne creează o atât de puternică senzație de realitate, încât de cele mai multe ori o acceptăm, punând-o sub semnul întrebării foarte, foarte rar.

O parte din aceste iluzii sunt comune și de aceea este natural să constituie un element de construcție al unei presupuse realități a imaginii noastre despre lume. Drept consecință a acesteia, istoria umanității este plină de erori, fie tragice, fie amuzante. La o scurtă privire retrospectivă asupra principalelor borne ale trezirii conștiinței și modului de gândire al umanității, azi ne stârnește compasiunea crezul unor înaintași, care considerau că Pământul e plat, așezat pe spatele unei uriașe broaște țestoase ținută în spate de patru elefanți. Ei au găsit explicații logice până și pentru cutremure, care se porneau la fiecare mișcare a elefanților.

Abia după un timp ceva mai îndelungat au apărut primele opinii legate de rotunjimea pământului. În 1492 Columb, care voia să ajungă în Indii a luat-o spre apus, ajungând abia în apropierea continentului american. Crezând însă că a ajuns la destinație i-a botezat pe indigeni: indieni. Așa că, azi avem atât indieni nord-americani, cât și indieni sud-americani; lipsesc doar indienii indieni. Făcând însă abstracție de acest amănunt, totuși trebuie să recunoaștem că datorită acțiunii temerare a lui Columb am început să ne schimbăm opiniile legate de Terra, imaginii unui pământ plat luându-i loc reprezentarea sferică a globului pământesc. Adevărata schimbare însă s-a produs numai în conștiința noastră, căci pământul a fost din totdeauna rotund... Una din iluziile omenirii s-a destrămat, dar i-a luat locul o alta, cu și mai mare putere. Multă vreme s-a crezut că Pământul se află în centrul universului. Înaintașilor noștri aceasta era un clișeu și dacă facem abstracție de ceea ce am învățat, din oricare punct al pământului am privi, avem sentimentul că într-adevăr planeta noastră stă pe loc iar celelalte corpuri cerești se mișcă în jurul ei. A pune la îndoială această iluzie până mai ieri reprezenta un „pericol de moarte”, Galilei fiind silit de către Inchiziție să-și renege crezul. Exemplul tragic, totodată cumplit, i-a

fost oferit de înaintașul său Giordano Bruno, care și-a menținut cu obstinație convingerea. Recunoașterea adevărului nu a coincis cu învățătura bisericii, de aceea Bruno a fost condamnat la ardere pe rug. Desigur, toate acestea nu au schimbat cu nimic realitatea faptică; pământul nici înainte nu stătea locului, continuându-și mișcarea de rotație în jurul soarelui și după ce vântul a risipit cenușa rugului. Mișcarea de revoluție a pământului precum și cea de rotație în jurul axei sale nu e o demonstrație ci o chestiune de **consimțire**. Imaginea despre lume -cea veche- a fost schimbată, din nou, de către omenire însă și de această dată schimbarea s-a produs numai în conștiința oamenilor. Cu sacrificii, ce-i drept, dar am ajuns la un nivel superior de cunoaștere. Deja, nu Pământul îl considerăm ca fiind „buricul lumii”, dimpotrivă, încetul cu încetul va trebui să renunțăm și la teoria heliocentrică. Cu ajutorul legilor fizicii newtoniene, omenirea a reușit să calculeze și apoi să asimileze propriei conștiințe câmpurile planetelor și stelelor. În detrimentul unei imagini despre lume bazată pe credință, a-nceput să câștige teren, pas cu pas, teza fundamentată pe argumente demonstrabile, materialismul.

De mai bine de două mii de ani ne bazăm calculele pe axiomele euclidiene, fără să prezumăm barem existența și altor geometrii. După cum știm, ulterior și acest domeniu a oferit surprize, János Bolyai reușind un pas înainte. Creând și demonstrând geometria ne-euclidiană, potrivit căreia calea cea mai scurtă dintre două puncte nu mai este o dreaptă, dacă din diverse motive ne aflăm pe-o suprafață parabolică, sau ondulată. A apărut însă Einstein, care a aruncat vâlul ce plutea deasupra teoriilor noastre despre spațiu și timp. Înaintea apariției sale, noi oamenii am considerat timpul drept o constantă absolută. A fost de-a dreptul anevoioasă acceptarea teoriei (elasticității) flexibilității timpului, în ciuda faptului că această elasticitate o constatăm noi toți. Remarcabila teorie a lui Einstein este dificil de înțeles pentru majoritatea oamenilor chiar și oamenii de știință contemporani lui au admis-o cu oarecare suspiciune. Einstein a reușit să își demonstreze teoria atât matematic, apriori deci, cât și posteriori, adică în urma experienței și probabil că, este una din cele mai drastice intervenții -de până în prezent- în modalitatea de gândire a omenirii. El a observat faptul, că nimeni nu poate vedea lumea din perspectiva celuilalt, cu alte cuvinte nu există doi oameni care să vadă exact același lucru. Astfel, ceea ce afirmăm că este realitate, pentru majoritatea dintre noi înseamnă altceva și altceva. Având în vedere faptul, că lumina reflectată de obiecte se reîntoarce pe drumuri diferite la observatorii aflați la diverse distanțe, înseamnă, **dacă dorim să fim exacti, că nici în timp realitatea nu poate fi coordonată**. Cel aflat mai aproape vede evenimentul înaintea celui situat mai departe de acesta. Diferența e minimă, dar

fapt e că există.

Formulând cu alte cuvinte, aceasta înseamnă că nu există doi oameni care să vadă din același punct, în același timp, același lucru! Descoperirile științifice au contribuit la dezvoltarea conștiinței oamenilor. Lungul șir al descoperirilor științifice își aduce aportul, practic zi de zi, la sistematizarea imaginii noastre despre lume, dar esența încă nu o cunoaștem. Întrebări pe care oamenii și le pun cu privire la originea universului, la esența vieții, nu au primit un răspuns. Teoria evoluționistă este în contradicție cu legile fizicii. Creierul uman ascunde multe necunoscute în ce privește modul de funcționare. Originea unei părți a radiațiilor cosmice este necunoscută. Perspectiva materialistă asupra lumii este perturbată neîncetat de fenomene pe care -din lipsa unor explicații plauzibile- le definim ca paranormale. Ori de câte ori am reușit să recunoaștem iluzii comune ne-am apropiat de realitate. Paradoxal, am fost convinși din totdeauna că noua imagine despre lume e definitivă și de neclintit. Ei bine, după cum repede am aflat, încă mai există câteva iluzii comune ce stau ca piedică la o mai profundă înțelegere a lumii. După toate aparențele continuăm confuzia în ce privește evoluția timpului și a spațiului, a gravitației, a funcționării creierului, și, chiar a însăși materiei, a propriei noastre ființe.

MATERIA ESTE MATERIE ?

Domnilor!

Ca fizician, deci ca bărbat cu judecată,

care și-a pus întreaga viață în slujba studiului materiei,

mă simt disculpat de a fi considerat naiv;

astfel, afirm cu curaj, că rezultatele

-în urma cercetărilor efectuate asupra atomului-

sânt următoarele:

Materie în sine nu există.

Indiferent de natura sa,

materia ia naștere numai cu ajutorul unei forțe adevărate,
forță care aduce particulele oricărui atom în stare de vibrație,
până și micro particulele atomului fiind
menținute drept parte a sistemului solar.

Însă, în univers nu există
nici forță inteligentă, nici forță perpetuă,
trebuie deci, să admitem ca determinare că,
în spatele acestui atom se află
un spirit inteligent.

Max Planck

Să începem imediat cu materia, căci pentru percepția noastră cea de toate zilele, este cel mai sigur sprijin. Cui i-ar trece prin cap să pună la îndoială existența și adevărul materiei? În ciuda acestui fapt chestiunea nici nu e atât de evidentă... Materia reprezintă nu doar pentru filozofi, dar și pentru oamenii de știință contemporani o temă dificilă. În antichitate se credea în existența unor așa numite ”elemente-constitutive”, care nu se mai pot diviza, întreaga lume materială fiind alcătuită din acestea. Originea cuvântului atom trebuie căutată în limba greacă și înseamnă: indivizibil. Putem afirma, că a trecut multă vreme de când am perceput atomul ca fiind nedivizibil. Am aflat, la început, că atomul are un nucleu în jurul căruia gravitează electroni. Apoi, am descoperit, că miezul atomului este alcătuit din particule numite: protoni și electroni. Posibilitățile scindării nu s-au oprit însă, aici, aceste particule la rândul lor putând fi ”rupte” în mezoni și barioni. În ce stadiu se află cercetările azi?

”Elementele componente ale materiei nu sunt considerate drept particule dense, sau indestructibile. Particulele fără masă, ca de pildă fotonul, păstrează caracteristici ale materiei, în același timp unele din particule, spre exemplu pozitronii și electronii pot fi transformate, pe deplin, în energie radiantă. Nu s-a reușit ținerea sub observație a unor particule elementare precum quarcurii și, probabil, nu e posibilă dislocarea în vederea studierii sale drept fenomen izolat.” (

Tor Ragnar Gerholm: Enciclopedia Națională Suedeză, 1997, sub titlul „materia”)

S-a abandonat căutarea pietrei elementare de construcție a materiei când fizicienii au descoperit atâtea fragmente minuscule elementare, încât abia dacă mai pot fi numite elementare. În urma experiențelor desfășurate în ultimele decenii, fizicienii au constatat materia ca fiind instabilă, iar la nivel subatomic ei au observat că, nu există materie în locuri determinate, dar tinde către existență. ”
(Citatul aparține fizicianului Barbara Ann Brennan, fost cercetător la NASA -Goddard Space Flight Center-, autoare a cărții „ Mâini tămăduitoare”, Pag. 27)

Concluzia este surprinzătoare! ”... nu există materie în locuri determinate, dar tinde către existență. ” **Cu alte cuvinte, particule extrem de mici nu sunt de găsit! Dacă încercăm desfacerea materiei în particule extrem de mici, ea dispare precum viața printre degetele biologului dacă acesta o caută cu bisturiul.** A devenit un loc comun faptul că, lumina este -în unele condiții- undă pulsatilă, alteleori posedă caracteristicile materiei. Această neobișnuită dualitate este valabilă și în ce privește „ceva” din ceea ce fizicienii consideră a fi materie.

„ În anul 1925 s-a confirmat că o rază luminoasă se poate comporta precum o undă pulsatilă, căci la ciocnirea acesteia cu un cristal se constată o interferență, fapt care face posibilă și măsurarea lungimii de undă a electronului. Rezultatul a coincis cu cel înainte calculat de Louis de Broglie. Electronul, deci nu poate fi considerat precum o mică bilă, sau în general precum un obiect material. În această lume care ne înconjoară este evident faptul că un obiect, de pildă o minge de fotbal, în nici un caz nu se va comporta precum o undă pulsatilă. Fotonii, electronii și atomii, cât nu sunt obiecte, se comportă astfel încât aceștia doar uneori pot fi determinate în baza stării, formei și masei lor. Alteleori, se întâmplă ca fotonii, electronii, chiar și atomii se comportă pulsatil. Electronul nu este undă și nu este nici particulă. E electron ” (Svensson S: Molekylerna genomskådas Stocholm Liber Förlag, 1983)

Acest paradox este -probabil- cel mai disputat mister al fizicii. În ultimă instanță, ce să fie ceea ce ne înconjură? În esență, particule materiale care, -uneori- indică însușiri ale unde, sau unde care arată -câteodată- o natură materială? Opinia fizicienilor este că, ambele -corespunzător revelațiilor de zi cu zi- sunt, clar, materie. Numai că, aceste revelații ne-au mai condus pe drumuri greșite. De aceea, hai să aprofundăm esența de pe poziții mai puțin evidente. Ce s-ar întâmpla dacă am aplica materia conform comportamentului pulsatil. Posibilitățile matematico-fizice sunt date. $E=mc^2$, arată Einstein în Teoria Specială a Relativității, unde E este energia, m este masa, c este viteza

luminii în spațiu vid. Formula arată câtă energie corespunde unei particule cu o anumită masă. Cu alte cuvinte aceste particule pe care noi le percepem drept materie sânt de fapt „pachete energetice”. Energia acestor particule, potrivit teoriei lui Max Planck pot fi exprimate și prin frecvențe. În anul 1900 Max Planck a descoperit, că energia este direct proporțională cu numărul oscilațiilor; astfel, diferitele tipuri de unde și oscilații sânt corespunzătoare particulelor cuantice diferite. Ceea ce este perceput de noi ca fiind materie, în realitate este descris ca undă, însă aici nu este vorba de unde obișnuite, ci de acele unde speciale cunoscute sub numele de unde statice¹. Aceste unde, contrazicându-și denumirea, nu caută să arate cum că ar fi vorba de ceva static. Aceste unde statice pot fi create de pildă, cu ajutorul unui elastic având o lungime de câțiva metri. La capătul liber al elasticului (B) să producem câteva vibrații (fig. 1). Aceste vibrații deplasându-se de-a lungul elasticului -către capătul fix (A)- se vor întoarce, întâlnindu-se cu cele venind din direcția B. Imaginea realizată este diferită în general, însă la anumite frecvențe configurația undelor se stabilizează, iar cei doi parametri care se manifestă se evidențiază elocvent (fig. 2, *Unde statice evidențiate de o coardă aflată în vibrație*). Prima caracteristică indică faptul că, porțiunile elasticului vibrează concomitent pe întreaga lungime și nu alternativ. A doua este vizibilă la procedeul de dispersare a amplitudinii. Practic, unele puncte se află în repaus, în vreme ce celelalte vibrează cu amplitudine maximă. Primele se numesc noduri, celelalte sunt puncte de creștere. Unde statice similare pot fi evidențiate și în tuburile unei orgi, sau strunele unei viori. În primul caz, curentul de aer este cel care produce undele statice, pe când la cel de-al doilea exemplu, vibrează chiar corzile viorii. În schița care evidențiază oscilațiile care se produc pe membrana unei tobe (fig. 3, *unde statice pe membrana unei tobe*), secvențele numerotate de la a la c indică unde statice simetrice față de centrul membranei, pe când în cele de la d la f simetria este vizibilă doar în funcție de unul din diametre.

Tabel

(Evident acest tabel va fi re-creat în timpul tehnoredactării)

Canalul lungimilor de undă ale materiei raportat la spectrul electromagnetic

<i>Frecvența (numărul de Oscilații/sec.) Materie</i>	<i>10²⁸</i>	<i>Radiații cosmice</i>
	<i>10²⁶</i>	<i>Radiații Gamma</i>
	<i>10²⁴</i>	<i>Radiații Roentgen</i>
	<i>10²²</i>	
	<i>10¹⁶ ultraviolete</i>	<i>Lumina</i>
	<i>Lumina vizibilă</i>	
	<i>Infraroșii</i>	
	<i>Ultrascurte</i>	<i>Radar</i>
	<i>TV</i>	
	<i>Unde medii</i>	<i>Unde radio</i>

Lungimea de undă a fotonului absorbit, sau al celui cedat oferă posibilitatea unei măsurări extrem de precise a numărului de oscilații. **Aplicând metoda de cercetare de mai sus în cazul unei analize asupra materiilor care ne stau la îndemână, observăm că, „materia” acoperă o destul de largă „bandă de frecvență” (fig. 7), de la lumină la raze gamma.** Faptul că am însemnat nivelul inferior la frecvența luminii, se datorează faptului că aici se află dilema, potrivit căreia fotonii razei de lumină aflată sub observație sânt de natură materială, sau oscilatorie. E cunoscut faptul că putem realiza experiențe în cadrul cărora vom sesiza natura oscilatorie a fotonului precum și cele în care e vizibil comportamentul de particulă materială al fotonului. Fiind vorba exclusiv de materie terestră, care nu este capabilă de radiații cosmice, am ales drept nivel superior razele gamma.

Putem deci, răspunde la întrebarea de ce percepem ca materie ceea ce practic e undă: fizicianul austriac Wolfgang Pauli a demonstrat în anul 1925 conjectura, într-un atom nu pot exista doi electroni identici. Un electron cu un comportament specific exclude existența altuia identic. Teoria Respingerii, care demonstrează incompatibilitatea descrisă mai sus, i-a oferit lui Pauli, în anul 1945 șansa conferirii premiului Nobel. Ce se întâmplă dacă încercăm să comprimăm doi atomi identici, de pildă doi atomi de carbon? Păi, dacă doi atomi sânt identici atunci, este evident că, există în interiorul lor electroni, protoni și neutroni perfect întocmai. Capătă valabilitate principiul respingerii, iar unele statice caracteristic și energetic sinonime, raportate una la cealaltă, vor înfățișa caractere materiale. Acesta e „marele secret” al materiei. Potrivit observațiilor noastre cotidiene materia se prezintă cu totul diferit decât lumina, sunetul, unda radio, dar întrebarea esențială este: raportat la ce anume?

- Dependent de ce anume, funcție de ce se diferențiază fundamental materia de lumină (foton), sunet, sau unda radio?

Răspunsul e simplu și pare de la sine de înțeles.

- Funcție de senzorii noștri, precum și raportat la sine. Dependent de suprafața epidermei noastre, de plămânii, de organele noastre interne... Răspunsul „de la sine înțeles” este iluzoric. Corpul și organele noastre depun mărturie, realmente, despre faptul că lumea înconjurătoare este de natură materială. Însă, materia componentă a corpului nostru este alcătuită din aceeași materie, aceeași atomi -deci, unde statice- identici, care se regăsesc în natura înconjurătoare, căci practic prin procesul de alimentație aceste componente sunt introduse și asimilate organelor noastre, fiind elemente materiale alcătuitoare ale corpului. Aceste elemente materiale ce alcătuiesc corpul nostru, precum și materia din lumea înconjurătoare, sunt același tip de energie. Este evident, că electronii, protonii și neutronii unor elemente componente ale organismului și corpului nostru, precum carbon și apă, nu sunt diferite față de cele ale carbonului și apei aflate în afara acestuia, adică în lumea înconjurătoare corpului nostru. Ori de câte ori ceva este sesizat de către noi ca fiind materie, nu facem altceva decât să comparăm două lungimi de undă! De fapt, noi comparăm mulțimea undelor statice ce compun propriul nostru corp, cu mulțimea undelor statice care alcătuiesc domeniul exterior corpului nostru. Cu alte cuvinte, comparăm nivele energetice aflate în apropiere unele de altele. Și o facem, cu vârful sau buricul degetelor, cu întreaga suprafață a corpului nostru, cu gura sau organele interne, căci și respirația și mâncatul, sunt componente ale acestui sistem de cercetare comparatist. Din această perspectivă materia nu este altceva decât o scală –

relativ largă-de lungimi de undă, alcătuită din unde statice și, care indică însușiri ale materiei doar atunci când această scală a lungimilor de undă este comparată cu ea însăși. Atâta timp cât atomii din corpul nostru conțin un mare număr de electroni, neutroni și protoni de construcție identică cu cel al atomilor din exteriorul corpului nostru, comparația între aceste unde statice ne va apare ca materie, mai mult sau mai puțin maleabilă. Percepția materiei se va schimba radical în momentul în care reușim să schimbăm frecvența internă a obiectului. Apa reprezintă un foarte bun exemplu pentru o asemenea experiență. Dacă putem micșora nivelul energetic al apei -adică, al numărului de oscilații al undelor statice ale atomilor de oxigen și hidrogen ce alcătuiesc molecula de apă-, atunci apa se transformă într-un solid, prin înghețare. Cazul contrar ne arată, că ridicând numărul intern de oscilații, apa începe a fierbe și se transformă în abur. Prin abur putem trece mult mai ușor decât prin gheață. Îl inspirăm, ori expirăm, aflat într-o oarecare concentrație nici nu luăm cunoștință de existența sa¹. Aici trebuie deci, căutat secretul „materiei”, în diferența nivelurilor de energie existente inter-raporturi. Totul depinde de ce se raportează față de ce și față de ce se compară. În acest fel noțiunea de relativitate se răsfrânge și asupra „percepției materiale”.

¹ Trebuie să precizăm faptul, că două undese percep reciproc în orice situație, dacă lungimea lor de undă este identică, ori lungimea de undă a uneia este multiplul întregului celuilalt. O cât de mică deviație de la acest fapt, face ca cele două unde să nu ia cunoștință una de cealaltă, adică „trec” una prin cealaltă.

- Adaugăt de Octav:

- In ceea ce este aici subliniat este secretul majoritatii "miracolelor". Ceea ce tot spunem despre coexistenta dimensiunilor in acelasi spatiu, fenomene de invizibilitate si multe altele se explica tocmai prin jocul frecventelor, atat la emisie cat si la receptie. Disparitia celei de-a treia dimensiuni nu este nici ea “obiectiva” ci se

incadreaza exact aici! Si da, procesul este firesc si probabil imposibil de evitat in dinamica actuala din cadrul jocului frecventelor.

○ Tot aici se incadreaza si afirmatia ca “nu poti vedea o REALITATE”, cata vreme ea nu exista-ca frecventa-in tine. Deci “boala” e si ea o frecventa, fricile in general tot asta sunt, ori ELE NU AU CUM EXISTA inafara ta, daca in interior nimic nu le recunoaste. Este si motivul pt. care eu spun mereu “FRECVENTA FACE LEGEA”

RELATIVITATEA CA UNITATE DE MĂSURĂ UNICĂ

„ Cine are un ceas,
știe cu precizie cât este ora exactă.

Cine are două ceasuri,
acela e cuprins de îndoială.”

anonymus

Afirmăm, deseori, că în Univers totul este relativ. Probabil, mult mai rar, ne gândim la înțelesul a ceea ce acoperă această afirmație. Cuvântul „relativ” este de origine latină -relativus- și înseamnă, care se raportează la ceva, dependent de ceva fără de care nu are sens. Uneori, aproape cu fanatism, ne agățăm de rezultatele măsurărilor noastre uitând de faptul că, orice măsurătoare efectuată, orice percepție senzitivă, care cu ajutorul senzorilor de care dispunem ne transmit informații despre lumea înconjurătoare, este o simplă comparație! Locul pe care îl ocupă în Univers, calitatea, dimensiunea, valoarea, sau oricare altă caracteristică, a oricărei din tot și toate, poate fi determinat numai prin raportare la altceva, doar prin comparare cu ceva. În virtutea acestor comparații împărțim lumea și privim la ea ca fiind alcătuită, pe de-o parte din materie, iar pe de cealaltă din unde pulsatile. Dacă valoarea a oricărei din tot și toate este oferită numai prin raportare la altceva, doar prin comparare cu ceva să examină, succint, natura informațiilor la care accedem prin mijlocirea

organelor noastre senzoriale. Prima chestiune și, probabil, cea mai importantă, cu care intrăm în contact este: **sunetul**. Îl auzim încă din pânțele matern. În cazul sunetelor, evident, este vorba despre unde, mai exact despre unde sonore. Urechea umană, în cel mai bun caz, poate distinge sunete cuprinse pe o bandă de frecvență între 16 și 20.000 Hz. Timpanul percepe, structura anatomică a urechii transmite creierului aceste semnale sonore, iar creierul le analizează. Potențialul timpanului însă, e limitat. **Nu este capabil să intre în rezonanță cu sunete situate** sub o frecvență de 16 Hz. dar, nici cu cele peste 20.000 de Hz. situație valabilă numai în cazul celor cu un auz performant, foarte bun. Determinăm astfel, prin raportare auzului nostru, limita inferioară, respectiv superioară, din banda percepută drept sunet. Astfel delimităm limita inferioară, respectiv superioară a unei benzi de frecvență a undei care raportată auzului nostru este perceput drept sunet. Desigur, este vorba de comparații și aici. Capacitatea de rezonanță a membranei este comparată cu frecvențele surselor externe. Oscilațiile aflate sub 16 Hz. sunt unice, incomparabile, cu oscilațiile membranei. Acestea sunt infrasunetele. Registrul ultrasunetelor, ceea ce află peste 20.000 Hz. adică, dincolo de limita sensibilității membranei. Deseori auzim despre capacitatea liliacilor, sau a câinilor de a auzi, de a percepe ultrasunetele, dar **nu este vorba decât de faptul că urechea acestora s-a adaptat la alte frecvențe**. Ceea ce aude un liliac, raportat la urechea noastră, este ultrasunet doar pentru urechea noastră. Raportat la urechea liliacului este un sunet ca oricare altul. Proprietățile sunetelor sunt aparte, secretul profund, care de-altfel l-am putea obține din partea Universului, **este criptat în muzică**. Scara muzicală, bazată pe șapte sunete, cea de-a opta fiind corespondentul rezonanței primului. Fiecărui sunet îi corespunde un număr de oscilații. Cu cât e mai ridicat numărul de oscilații cu atât este mai înalt și sunetul. Do de jos și Do de sus nu sânt aceleași sunete. O melodie, chiar dacă va fi cântată cu o octavă mai jos, sau mai sus, va putea fi recunoscută ca melodie asemănătoare. Merită de observat faptul, **că repetarea octavelor dincolo de frecvența celor 20.000 de hertzi nu poate fi oprită doar pentru considerentul că urechea noastră nu le poate percepe**. Sunetele reflectate de către insecte, impropriu „ultrasunete”, nu sunt decât o muzică stelară ale cărei sunete le dezvoltă pofta de mâncare. După cum aflăm imediat, reeditarea octavelor nu este o proprietate exclusivă a sunetelor. Descompunerea, cu ajutorul unei prisme, a razei de lumină are drept consecință apariția unui spectru al culorilor, adică al celor șapte culori de bază ale spectrului. Ordinea șirului de culori este, crescător, dată de numărul oscilațiilor, unde, roșul este culoarea cu cel mai mic număr de oscilații percepute de ochiul uman, violetul fiind nivelul superior de oscilații. Pentru a ne satisface curiozitatea în ce privește observarea celor aflate dincolo de această lungime de

undă avem nevoie de instrumente mult mai sensibile decât ochiul uman. În cazul unei dorințe privitoare la o fotografie în infraroșu, frecvența oscilațiilor radiației termice, trebuie transformată corespunzător unui canal de frecvență pe care ochiul îl poate sesiza. În cazul unei imagini în ultraviolet fenomenul e invers. Lumina diferitelor lungimi de undă **pare culoare doar în raport cu ochiul nostru, sensibilitatea acestuia fiind determinanta în ceea ce vedem și, cât vedem.**

Diferențierea culorilor se realizează în funcție de lungimea lor de undă, adică de numărul oscilațiilor ceea ce ne duce cu gândul că, și în cazul lor trebuie să existe „o octavă mai sus”, adică numărul oscilațiilor poate fi perceput și dincolo de ultraviolet. Ceea ce este însă evident, e că în cazul luminii, omul nu vede decât „o octavă”, aceasta fiind consecința capacității limitate a ochiului uman și nu o lipsă a luminii. Dacă am avea un ochi mai sensibil registrul de dincolo de ultraviolete ar fi la fel de colorat precum al luminii...

Ne sânt deosebit de importante și mirosurile și capacitățile gustative. Ne este mai simplu să indicăm sunetele și lumina drept unde, despre mirosuri și gust avem însă opinii probabil diferite. Acestea, în general, sânt asociate materiei și, probabil, opinăm diferit, în general ca fiind caracteristici ale materiei. Dacă recunoaștem că materia în definitiv este mulțimea ordonată a undelor statice determinate de simetrie și numărul de oscilații, atunci pare natural faptul că atât mirosul, cât și gustul nu pot fi altceva decât unde. Aceste energii sânt identificate cu ajutorul papilelor gustative aflate pe limbă, respectiv pe cale nazală, în ciuda faptului că, potrivit unor emisiuni TV, japonezii ar fi creat deja un detector pentru analiza celui mai urât mirositor pește. Ne află încă departe de ziua când vom vorbi despre infra-mirosuri, sau ultra-mirosuri, ceea ce ar putea deveni verosimil dacă am reuși evaluarea unor odoare, miresme, parfumuri aflate undeva în afara limitelor de performanță a capacităților olfactive.

Acea repetiție a octavelor e specifică deci în cazul sunetelor și luminii. Cui i-ar trece prin gând că poate exista ceva asemănător și în cazul aceluia registru de unde calificat drept materie ? Și totuși, ...există! În sistemul periodic al elementelor lui Mendeleev acestea sânt așezate pe șapte rânduri orizontale. De ce se cheamă sistem periodic? Dat fiind faptul că poate fi observată o repetare a însușirilor chimice și fizice ale elementelor. Ori, ne trimite cu gândul, ca o izbitoare asemănare, la acea repetiție constată în cazul sunetelor și luminii. E posibil ca și materia să repete același model? Poate exista materie cu o „octavă mai sus”? Poate să pară caraghioasă conjectura, dar materia este alcătuită din unde statice cărora le aparține un număr bine determinat de oscilații. De ce nu ar exista o „octavă mai sus”? Faptul că nu percepem, sau chiar dacă percepem,

dar **nu considerăm materie**, poate fi datorat faptului că informațiile sosite prin intermediul senzorilor noștri sunt datul comparațiilor unor unde de diferite frecvențe și simetrii. Comparăm undele exterioare trupului nostru cu undele alcătuitoare ale corpului nostru.

Nu e întâmplător, că cercetătorilor nu le e dat să găsească „particule materiale elementare”. Totul depinde de mărimea diferențelor nivelului de energii ori frecvențe comparate. Independent de faptul că este vorba de sunete, unde radio, fotoni, sau „**unde materiale**”, dacă e suficient de mare diferența de frecvență aceste unde se întrepătrund. Constatăm de-altfel, că undele radio nu sunt obstrucționate de pereții casei; ceea ce pentru corpul nostru este o piedică pentru acestea nu. Ascultăm, cu mare plăcere emisiuni radio cu ușile și ferestrele închise. **Diferența între cele două frecvențe, ale undelor radio și ale pereților casei, este mult prea mare de aceea nu prezintă însușiri materiale una față de cealaltă.** O așa numită cutie Faraday, alcătuită din sârme de oțel, e de nepătruns pe de-o parte urmare materialului de construcție, pe de alta structurii sale, practic materială, reprezintă o piedică pentru unda radio, care nu poate pătrunde prin orificiile, prin care degetele noastre intră fără nici o dificultate. Undele radiopot fi „stinse”, sau bruiate cu unde radio de frecvență asemănătoare, acestea comportându-se **una față de cealaltă la fel de material precum un perete pentru corpul omenesc.** Prin perete nu doar unda radio, ci și sunetele pot pătrunde. Vecinii ne conving deseori de acest fapt. În măsura în care concepem materia drept mulțimea undelor statice, atunci putem arunca o lumină și asupra altor mistere ale Universului. Primul pas ar fi acela de a recunoaște: Nici o unda statică nu „stă” de la sine, cel puțin în muzică nu. Unda statică creată în tubul naiului, sau al orgii, ori pe struna viorii persistă atâta vreme cât o alimentăm cu energie. Să nu fie verosimilă aceasta și în cazul materiei? Aplicarea diferitelor modele teoretice, în numele logicii, ar fi un fapt deosebit. Dacă întregul Univers -toate corpurile și obiectele astrofizice, deci stele, planete etc.- este alcătuit din unde statice, atunci cum este posibil ca aceste unde statice pot a se menține fără adaos de energie? Dacă pentru a se menține în condiții optime nici nu este nevoie de energie de alimentare, de întreținere, unde se află acea sursă care a generat aceste unde statice? Căci așa cum o undă radio nu poate lua naștere în lipsa unui „emițător”, tot așa nici o undă nu poate lua ființă fără o sursă generatoare!!! În ce mă privește, **în această aproximare ceva m-a încurcat întotdeauna.** Pe de-o parte la școală am învățat că a construi un perpetuum mobile -cel puțin într-un sistem închis- nu este posibil, căci ar contrazice principiul conservării energiei. Pe de altă parte observ faptul, că în Univers totul este, fără nici o excepție, într-o continuă mișcare, totul se mișcă,

valsează, vibrează, etc. Nici nu ar fi nimic rău în asta, dacă cel puțin un electron ar putea fi oprit. Oscilația însă nici în preajma lui zero absolut nu încetează. Ei bine, ori ne aflăm în fața unui imens perpetuum mobile, care contrazice toate legile fizicii, ori această splendidă lume, capătă energie -printr-un anumit mod- care generează și menține mișcarea și undele statice. Acest univers al materiei, din toate cercetările efectuate rezultă însă, că nu este un sistem închis. Aceasta înseamnă, că fiecare electron, proton și neutron, chiar întregul Univers cunoscut de către noi, este creat și „susținut” de ceva. Deci, ar trebui să existe o asemenea sursă de energie -am putea-o denumi chiar unitate energetică centrală- undeva într-un „plan secundar ” (și-aici mă gândesc la un nivel, față de materie, fundamental mai înalt de energie), de-altfel această energie trebuind să dea explicație în ce privește stabilitatea materiei...Probabil această întrebare și-au pus-o mai mulți, dar problema cred că este faptul, că o asemenea energie -care ar trebui să susțină Universul, cel pe care îl cunoaștem, de asemenea să dea explicații în ce privește stabilitatea materiei-, ei bine, o asemenea energie nu poate fi măsurată. În lipsa unor rezultate consecința a măsurătorilor, nici un fizician nu ar îndrăzni să afirme existența unei asemenea energii. Însă, ne-am apropiat de soluționarea dilemei dacă am face câteva considerente asupra chestiunii, ce e de fapt măsurătoarea? Este o comparație și nimic mai mult! Măsurătoarea nu oferă valori absolute! Orice măsurătoare este relativă! Ceea ce măsurăm sunt unde determinate de numărul de oscilații, respectiv simetrii.

Măsurăm cu ceva -un instrument- ce este alcătuit tot din unde, definite de simetria și numărul de oscilații. Pentru o măsurătoare efectivă este imperios necesar, ca ceea ce dorim a măsura să aibă, în interiorul instrumentului, un corespondent față de care cea ce avem de măsurat să poată fi comparat. Astfel, instrumentul de măsură va fi apt pentru determinarea acelor frecvențe mai mari, sau egale cu frecvențele ce alcătuiesc materia alcătuitoare a instrumentului. Nu pot fi măsurate direct acele unde electromagnetice, acele unde statice, care au un număr de oscilații mai mare decât nivelul energetic al instrumentului cu care efectuăm măsurarea. Bine, dar frecvența radiațiilor cosmice este mai ridicată decât frecvența componentelor materiale ale instrumentului -ar putea spune oricine, privind fie doar o clipă la un tabel de analiză spectrală-, cum este posibil ca o parte a lor să poată fi măsurată ?

Fizicienii au găsit soluția atunci când au observat că, radiațiile cosmice influențează materia. Cristalele s-au dovedit cele mai oportune pentru realizarea unor asemenea măsurători. Practic, noi nu măsurăm energia cosmică ci, efectul radiațiilor cosmice asupra acestor cristale. Același principiu este aplicat când, spre exemplu în cazul unei fracturi, micșorând frecvența undelor roentgen realizăm un film, sau imagini ale acestei fracturi. Ținând în mâini această imagine suntem, evident, conștienți de

faptul că, nu sunt efectiv razele roentgen în sine ci, efectul acestora asupra suportului fotosensibil. Putem spune că pe acel suport avem efectul analog al radiației roentgen într-un registru al frecvențelor pe care ochiul este capabil a-l distinge. Alte instrumente, ca de pildă un aparat Geiger-Müller, care măsoară gradul de ionizare al gazelor sub efectul radiațiilor.

Ei bine, dacă am adunat suficient curaj ca în ciuda lipsei unor rezultate ale măsurătorilor să prezumăm nivele energetice mai presus decât cele ale radiațiilor cosmice, **următorul pas ar fi acela de a evalua gravitația din altă perspectivă**. Având în vedere faptul că în Univers materia este alcătuită din unde statice, gravitația nu prea poate fi altceva decât un fenomen de rezonanță. De ce ar atrage materia materie dacă nu ar fi alcătuită din unde electromagnetice, care ajung în rezonanță unele cu altele. Frecvențele joase, precum undele radio și lumina sesizabilă pot părăsi, fără opreliști, Pământul. Frecvențele ultraînalte precum și radiațiile cosmice de înalt nivel energetic se deplasează liber și printre cele mai mari corpuri cerești, iar ceea ce este important, sânt capabile de a trece fără a le modifica orbitele. **Până și apa este capabilă de a învinge gravitația, de cum își mărește puțin frecvența începe și se evaporă, dar sub formă de ploaie se reîntoarce de cum și-a micșorat frecvența și temperatura.**

Gravitația = Rezonanță

(În contul unei demonstrații ulterioare poate ar fi o cale de străbătut, dacă am cerceta analogia existentă între teoria rezonanței și legea gravitației. Nu este opinia unui specialist, dar am impresia că în interiorul unui atom avem de-a face cu un fenomen de rezonanță între așa numitele forță minimă și forță maximă. În acest caz s-ar deschide noi perspective în fața fizicii, în vederea fuzionării forței gravitaționale cu a celei electromagnetice.)

Mai repede sau mai târziu, va trebui să ne punem întrebarea ce nu se lasă ocolită: Este posibil ca **toate acele unde statice pe care noi le percepem drept materie, să fie concepute urmare efectului unor niveluri energetice mult mai înalte, al unor frecvențe extrem de înalte, pe care noi nu suntem capabil a le măsura cu instrumentele noastre materiale. E posibilă existența unor niveluri superioare de energie în stare să „susțină” lumea materială ? Deocamdată avem de-a face cu trei factori, capabili a valida această conjectură:**

1. Conservarea undelor statice ce alcătuiesc materia,

2. Consolidarea materiei,

3. Gravitația –aceasta indirect, căci condiția acesteia este dată de existența și conservarea unei statice a materiei.

Cu aceasta nici pe departe nu am ajuns la capătul șirului.

TEORIA „SFERELOR ÎNALTE”

Muzica ne oferă un exemplu simplu și elocvent. Într-un tub de orgă, sau pe struna unei viori putem realiza o undă statică doar cu condiția realizării unei alimentări constante cu energie. Sunetul emis va fi de frecvență relativ joasă, cel puțin raportat la instrumentul muzical respectiv, adică la frecvențele undelor statice ale materialului din care este confecționat instrumentul în cauză. Un instrument este capabil de a crea un sunet. Un sunet nu este capabil de a crea un instrument. Cu alte cuvinte, un nivel superior de energie și aferenta-i frecvență ridicată este capabil de a crea un nivel inferior de energie cu frecvența aferentă acesteia. Inversul acestui fenomen nu este posibil, adică independent, un nivel inferior de energie cu frecvență aferentă acesteia nu poate realiza, sub nici o formă, un nivel superior de energie. Dacă apreciem **materia ca fiind mulțimea undelor statice, pasul următor este acela de a accepta posibilitatea existenței unui nivel superior de energie, care generează și menține aceste unde statice.** În anul 1944, la Florența, fizicianul Max Planck a făcut referire la această ipoteză, în cadrul unei comunicări cu titlul *Esența materiei*, în care a nominalizat un **„spirit inteligent” ca potențială sursă de energie** dar, -independent dacă în perspectivă se va verifica sau nu această ipoteză-, deocamdată căutăm soluția cu ajutorul normelor fizicii. E posibilă validarea principiului probat în muzică, unde frecvența inferioară este creația unui instrument material ce aparține unui spectru de frecvențe ridicate, iar nivelul minor de energie este dependent de cel major ? În acest caz, unde ar trebui căutat acel nivel de energie capabil a crea și menține materie, ba chiar radiații cosmice situate la cel mai înalt nivel de energie? Fantezia omului nu cunoaște limite. Se nasc, uneori, gânditori curajoși, care nu se mulțumesc cu această imagine despre lume căutând răspunsurile în sfere mai înalte, lumi paralele ori alte dimensiuni. Concepte identice, sau asemănătoare fac parte din lexicul literaturii SF, dar nu este complet exclusă o direcție bună indicată de fantezia noastră. Există modele matematice, care operează cu mai mult de trei dimensiuni, dar omului nu îi este dată percepția dincolo de tridimensional. Chiar și chestiunea timpului, care după unii ar fi cea de-a patra dimensiune, ridică probleme deosebite în fața omului. Nu suntem

capabili a vedea ceea ce s-a întâmplat cu câteva secunde înainte, ori ceva ce se va întâmpla peste o zi, sau peste un an. Chiar dacă am accepta timpul ca pe a 4-a dimensiune, suntem nevoiți a ne raporta la memorie, logică și aprecieri improbabile, în cazul că suntem curioși a-l observa. Într-un exercițiu de percepție al altor dimensiuni ne izbim de o dificultate identică evaluărilor cu aparate de măsură și control. **Dacă în acel instrument de măsură există ceva corespunzător celui sau celei de măsurat, comparația e posibilă.** Dacă ar exista în noi ceva corespunzător celei de-a 4, sau a 5-a dimensiuni, **atunci și numai atunci am reuși o privire introspectivă în aceste dimensiuni.** Spre a clarifica, să ne imaginăm o lume bidimensională. Deci, complet plată. Să ne-o imaginăm ca fiind locuită de ființe raționale, de asemenea bidimensionale. Creierul acestora posedă lungime și lățime. Îi lipsește înălțimea. Dacă despărțim, printr-o linie, aceste ființe, obstacolul acesta nu l-ar putea depăși decât exclusiv ocolindu-l. Pentru a putea concepe a treia dimensiune ar avea nevoie de un creier tridimensional, care ar oferi posibilitatea existenței unui punct dincolo și deasupra acestei lumi plane. Însă, nu posedă un creier cu trei dimensiuni, motiv pentru care nici nu pot să prezume a treia dimensiune. Corpul și mintea le este determinată de două dimensiuni. (Fig. Ce s-ar întâmpla dacă, în lumea lor și-ar face apariția un obiect tridimensional, să spunem o navă spațială? (Fig. 9) Probabil, ar descoperi cele trei puncte care au ajuns „paranormal” pe acea „suprafață”, dar nu ar fi capabili de explicații la adresa existenței navei. (Fig. 10) (Figurile zâmbitoare sânt desenate astfel numai de dragul efectului plastic, căci într-o lume cu numai două dimensiuni locul ochilor, al gurii, ar fi undeva în interiorul cercului.) Cu lumea noastră tridimensională, putem **fi într-o situație identică, desigur cu multe fenomene pe care noi le socotim ca fiind paranormale.** Trăim într-o lume tridimensională și nu suntem înapți a crea noțiuni legate de o a 4-a, a 5-a, sau a șasea dimensiune, dincolo de faptul că matematicienii operează în calcule cu indiferent câte dimensiuni. **Să fim oare, totuși, capabili de ceva asemănător, însă într-o altă abordare ?**

Voi vrea să sugerez o alternativă ce ar putea pune pe o altă orbită gândurile noastre. După ce am luat cunoștință de registrul larg al undelor electromagnetice alcătuitoare ale universului, să facem un pas convingător, curajos, dar logic. Să observăm câteva unde statice, deci sunetele, fotonii, miresmele, materia și un singur registru al frecvențelor oricărei radiații, ale cărei niveluri -inferior și superior- sunt determinate de sensibilitatea senzorilor și instrumentelor noastre de măsură. Toate aceste unde aparțin lumii tridimensionale a fizicii. Să privim acum, o singură „octavă” a spectrului undelor electromagnetice, inclusiv materia. Să presupunem acum, faptul

că toate acestea se repetă, la fel ca în muzică, „cu o octavă mai sus.” Să ne imaginăm lumea întreagă, ca mulțimea undelor electromagnetice oscilând la cea mai ridicată frecvență. Precum în cazul sunetelor ce se repetă din octavă în octavă, chiar dacă nu sunt identice, caracteristicile sunt asemănătoare.

În interiorul unei lumi „rezonând cu o octavă mai sus” sistemul de raporturi de dependență existent între oscilații, oferă resursele unei lumi izbitor de asemănătoare celei terestre, ca urmare acelorași particularități relative, indicate de diferitele unde electromagnetice în raporturile de interdependență dintre ele. Să denumim această reprezentare (fig. 11.) o „sferă înaltă”. Astfel lumea existentă într-o sferă înaltă ar semăna în multe privințe cu lumea terestră cunoscută de noi. Dacă ne-am imagina o sferă cosmică existentă la un nivel energetic atât de ridicat, nu ar părea deosebit dacă ar fi și acesta dependent de spațiu și timp. Până și revelația sentimentului (impresiei) material (e) ar fi prezentă, căci simțul materiei nu înseamnă altceva decât comparația unor lungimi de unde identice, sau asemănătoare, relativitatea însușirilor în urma acestui raport. Singurul lucru care desparte o sferă mai înaltă de lumea fizică este nivelul energetic, cu alte cuvinte frecvența undelor electromagnetice. O sferă mai înaltă ocupă aidoama lumii fizice, același câmp. Ne putem imagina o astfel de lume în care Soarele, planeta, apa, florile, animalele și toate clădirile sunt alcătuite din unde electromagnetice de frecvență înaltă ?

Locuitorii unei sfere mai înalte realizează contacte cu lumea exterioară, cu trupul lor aflat la un nivel energetic mai înalt cât și senzorii de care dispun, lume care le este tot atât de materială, raportată la nivelul energetic al corpului lor, precum cea terestră raportată la trupul nostru. Totuși, noi nu sesizăm toate acestea. O sferă cosmică aflată la un nivel energetic ridicat se poate suprapune peste lumea fizică fără a se perturba una pe cealaltă. Nu e un fenomen neobișnuit acesta, ci asemănător radiațiilor cosmice, sau a undelor radio, se află mereu printre noi, reușind a ne și penetra. Iubite cititorule! Poți realiza, închizând pleoapele, această iluzie? Îți poți imagina întregul Univers alcătuit din nivele diferite de energie, probabil mai multe, impregnându-se una pe cealaltă, din sfere înalte și tot mai înalte? Precum pe Pamânt aidoama și în aceste sfere, revelația materiei este oferită de raportul de interdependență dintre diferitele nivele de energie.

Ei bine, dacă ai reușit aceasta te afli foarte aproape de o altă reprezentare a lumii. O ființă bidimensională nu e capabilă să își imagineze lumea tridimensională, o ființă tridimensională e incapabilă a-și închipui o lume cu patru dimensiuni și așa mai departe. În măsura în care dumneata, ființă

inteligentă și gânditoare, își poate imagina o întreagă lume, o sferă mai înaltă, a cărei prezență într-o a 4-a sau a 5-a dimensiune nu e de neînțeles, ci pur și simplu se găsește la un nivel energetic mai înalt, atunci Dumneata **nu ești o ființă limitată la o dimensiune terestră, plăsmuire materială întâmplătoare!** Atunci, Dumneata ești mai mult de-atât...mult mai mult... **Dacă în interiorul dumitale nu ar exista ceva ce aparține acestor sfere înalte, nu ai putea să îți imaginezi toate acestea...**

Desigur, dacă existența unei sfere înalte ar putea fi o explicație plauzibilă privind geneza lumii fizice, ar fi prematur să tragem concluzii. Condiția primordială a sferelor înalte este existența unor unde cu un număr ridicat de oscilații, a unor nivele energetice pe care lumea fizică este incapabilă de a le produce. În acest caz nu trebuie să înțelegem ca lume materială doar lumea terestră, ci întregul univers. Și, după cum va rezulta din cele ce urmează, **rezultatele cercetărilor validează această ipoteză**. Citatul de mai jos, extras din lucrarea „*Chestiuni nerezolvate în astrofizică*” lucrare aparținând autorilor Bahcall și Ostriker, în traducerea subsemnatului, arată:

„ Raze cosmice cu energia de ordinul a 10^{20} eV au fost observate din anul 1963. Sunt extrem de rare. Până azi au fost înregistrate opt evenimente de acest gen, ceea ce coincide unui flux cu densitatea de $0,5 / \text{km}^2/\text{secol}$. Două unde cosmice, extrem de rare, au fost sesizate nu cu mult timp în urmă, a căror energie depășește valoarea de 2×10^{20} . Acestea sânt evenimente extrem, extrem de rare. Lipsește un model plauzibil care să poată explica această accelerație. De vreme ce nu și-au micșorat nivelul energetic sub $2,7K$ radiație cosmică de fond, punctul de plecare al acestor raze se află la 100Mpc de galaxia noastră. Dacă aceste radiații sânt protoni extragalactici -pare verosimil- câmpul magnetic nu îi poate devia. Astfel, punctul de start al acestor raze ar trebui pus în evidență de orbite, care orbite nu au în apropierea lor surse astrofizice. Apariția acestor radiații de nivel energetic extrem de mare este enigmatică, soluția acestei enigme poate conduce, fundamental, la o nouă fizică, sau astrofizică.”

(Bahcall & Ostriker: Unsolved problems in astrophysics, pg.325. Princeton University Press. 1997)

Există, prin urmare, energii uriașe, radiații sau unde cu frecvență ridicată. Observațiile sunt rare, frecvența redusă a acestor observații trebuie atribuită modalităților de măsurare și control. Deocamdată însă, lipsește o asemenea sursă energetică capabilă să asigure geneza unor asemenea radiații. Ori, condiția esențială ființării unei unde este o sursă de energie. **Din nimic, nimic răsare**, cum

ar spune poetul. Se pare, că sursa radiațiilor cosmice cu cel mai înalt nivel energetic, cunoscute până în prezent, își are originea **nu în lumea materială știută de noi**. Atunci unde să fie? Evident în afara câmpului de observație și măsură, mai precis **deasupra acestui câmp**. Dezvoltarea instrumentelor de măsură și control, creșterea din ce în ce a preciziei acestora, va duce -chiar dacă nu nemijlocit, ci prin numeroase formule intermediare- la înregistrarea de nivele ridicate de energie. Habar n-avem însă, de unde provin aceste radiații cosmice beneficiare de nivele de energie atât de ridicate și, nu am reușit nici măcar realizarea unor modele credibile în ce privește originea lor. Deci nu e superficială prognoza a celor doi autori citați mai sus, în ce privește noua fizică și astrofizică.

Putem deci completa, cu încă două puncte, șirul care **face trimitere spre nivelul energetic superior aflat în fondul esențial al lumii materiale:**

- Primul, este existența radiațiilor cosmice cu nivelul cel mai mare de energie,
- Al doilea, capacitatea de a ne imagina existența unei sfere mai înalte.

1 Mpc = 1 megaparseci = un milion parseci

1 parsec = $3,0857 \times 10^{13}$ km = 3,2633 ani lumină

Faptul că **suntem apți a ne imagina o sferă mai înaltă, a o gândi, ba mai mult, a face aprecieri în ce o privește, pune sub semnul întrebării esența și originea propriu zis materială a ființei umane**, pe care teoriile științifice, pornind de la principiile evoluționiste, caută a le explica, atribuindu-le structurii vii și creierului.

ESTE CAPABIL CREIERUL DE A REALIZA IDEI?

„...când fenomene noi, ne determină

a ne schimba modul de gândire...până și fizicienii

cei mai avansați se află într-o situație dificilă.

A-ți modifica modul de a gândi

induce un sentiment asemănător senzației

că-ți fuge pământul de sub picioare...

Aceste dificultăți, cred, că nu trebuie subapreciate.

Dacă omul a trecut peste faptul

că este deștept și prietenos

cu câtă rezistență se opun oamenii de știință

în schimbarea modului de gândire

încât îți vine să te întrebi cu nedumerire

cum de-au fost posibile,

în general,

asemenea revoluții științifice. „

*Werner Heisenberg**

Oricât de dificilă este schimbarea modului de gândire, acesta e **prețul** cercetărilor științifice. Pare inofensiv gândul -și, poate fi împărtășit fără dificultate-, că e posibilă existența unor energii cosmice, pe care n-am reușit a le măsura. Ipoteza că poate exista viață la nivele energetice mult mai înalte, ba chiar aceea că propria noastră viață nu este îngrădită la dimensiuni terestre, din întâmplare e de altă natură. Ceea ce este cert este că suntem dotați cu o extraordinară fantezie. **Dacă ne putem imagina sfere mai înalte, atunci acestea chiar pot exista.** Desigur, aceasta e legată de o condiție precisă. **Spre a ne putea imagina o sferă înaltă, trebuie să existe în noi ceva, ce corespunde acestei sfere mai înalte, adică trebuie să dispunem de un corp cu un nivel energetic superior, ce ține de o sferă aflată la un înalt nivel energetic.** O ființă bidimensională nu este capabilă a-și forma o părere despre lumea tridimensională dat fiind faptul că cea a 3-a coordonată lipsește „creierului” său. Nici noi, oamenii, nu am fi apti a ne imagina sfere cosmice mai înalte, dacă ființa noastră ar fi limitată zonelor oscilatorii ale lumii terestre. Creierul uman este deosebit de complicat, deși în ultima instanță are un nivel energetic relativ scăzut, alcătuit din simple materii „terestre”. Dacă ființa și posibilitățile umane ar fi instituite de frecvența relativ coborâtă a creierului nostru, adică de materia alcătuitoare a creierului,

nu s-ar deschide perspective spre a percepe ori prezuma dincolo de această frecvență. Materia poate fi consemnată ca mulțime a undelor statice, frecvența acestora fiind cuprinsă -potrivit contului senzorial de care dispunem- între limitele oferite de cea a luminii și cea superioară a radiațiilor gamma. Dacă în interiorul nostru am fi lipsiți de niveluri superioare de energie și frecvență, atunci am fi frustrați atât de studierea cât și de măsurarea energiilor de tipul radiațiilor cosmice, din simplul motiv că nu ne-ar fi dată nici măcar aptitudinea de a formula opinii legate de existența acestor radiații. Suntem invitați, plecând de la această constatare, a ne pune o întrebare tulburător de captivantă: oare, este adevărată prezumția potrivit căreia gândurile noastre sunt realizate de propriul nostru creier alcătuit din materie? $E = mc^2$. **Formula einsteiniană arată, că și materia este energie.** De aceea putem transforma materia în energie și reciproc. Întregul Univers, planetele, stelele, galaxiile, pulsarii, quasarii, incluzând aici și misticele găuri negre, **totul nu e nimic altceva decât energie.** Nu avem nici un motiv spre a presupune că gândurile ar fi, eventual, altceva.

Doar dacă, în măsura în care și gândurile sânt energie, atunci trebuie să-i fie destinată o oarecare frecvență. Cu alte cuvinte, emisia lumii materiale, trebuie să poată fi măsurată cu instrumente materiale. Situația cu această judecată este identică celei cu radiațiile cosmice. Doar prin efectul lor mijlocit pot fi măsurate, prin măsurare imediată nu. Fiindcă apreciem gândurile ca „produs al creierului” ar trebui, cu ajutorul instrumentelor, să găsim unde electromagnetice corespunzătoare gândurilor, undeva în intervalul cuprins între undele radio și nivelul de sus al radiației gamma.

În ce privește evaluarea funcționării creierului, cel mai bun rezultat este dat de electroencefalogramă (EEG, activitate electrică a creierului). Prin intermediul unor electrozi, ce se fixează pe epiderma craniului, sunt înregistrate variațiile undelor electromagnetice, ulterior forma grafică a acestora este fixată pe un suport. Poate fi citit de pe acest grafic **cine și la ce se gândește? Nici vorbă!** Aparatul indică faptul că există o anumită activitate, dar că persoana supusă acestui control se gândește la un șoricel, ori la un elefant, o știe numai el. În ultimii ani, medici și fizicieni, într-un efort comun, au creat un „detector de minciuni” cu ajutorul căruia se poate aprecia, cu mare probabilitate, dacă cineva minte ori, spune adevărul. Instrumentul acesta poate fi indus în eroare, de aceea nu e acceptat ca probă juridică. Cât despre faptul că ar putea indica cine la ce se gândește, nici vorbă.

Deseori, a fost avansată opinia potrivit căreia, gândurile sunt unde electromagnetice de un nivel energetic extrem de scăzut și nu s-a reușit

inventarea unui instrument a cărui sensibilitate să poată înregistra aceste unde. Să fie oare așa?

„La finele anilor 1800 s-a bănuț deja, faptul, că gândurile sunt unde electromagnetice purtătoare de informații emise de creier. La finele anilor 1930 un grup de cercetători sovietici, sub conducerea fiziologului Leonid Vassiliev, au verificat cu scrupulozitate această ipoteză. Ei au lucrat cu trei subiecți supuși, prin sugestie de la distanță, unui somn telepatice, somn care tot de la distanță putea fi întrerupt. După ce s-a dovedit că metoda „hypnogen” a dat rezultate pozitive, atât receptorul cât și emițătorul au fost izolați într-o cameră ecranată cu plumb, aidoma unei cutii Faraday, cu rolul de a crea obstacole în fața undelor electromagnetice. Spre marea lor uimire rezultatele au continuat a fi pozitive. Aceste rezultate au fost date publicității în 1959, în perioada unei relaxări politice. Interesul pentru aceste experiențe a fost deosebit de mare, cu atât mai mult cu cât s-a vorbit despre experiențe, în care distanța dintre cei doi, receptor-emițător, era de cca. 1700 km. (Sevastopol-Leningrad), cu rezultate pline de succes. Cercetătorii sovietici au confirmat un așa numit efect de prezență psihică la distanță pe care l-au denumit „bioinformație”, subliniind însă, că fiind materialişti, nu pot da explicația transportului la distanță al gândurilor decât, ca un proces strict energetic. Au fost de acord în amendarea ipotezei potrivit căreia creierul funcționează aidoma unui radio, excluzând cu hotărâre aceasta. La scurt timp după aducerea rezultatelor în fața opiniei publice, la universitatea din Leningrad (azi, Sankt-Petersburg,- NT), a fost înființată o catedră bioinformatică unde au căutat să studieze transferul de informații cu ajutorul telepatiei. Cu acest experiment practic s-a ocupat comandantul misiunii Apollo 14, dr. Mitchell, care a încercat să emită unor subiecți aflați la Chicago., (Bender, H. Telepati klärvoajans, psykokinezi. Bokförlaget Natur och Kultur 1976. Traducerea aparține autorului.)

Potrivit experiențelor realizate de sovietici, gândul poate penetra o cameră captușită cu plumb, ajungând la un „receptor” aflat la 1700 km. În cazul Apollo 14 Dr. Edgar Mitchell puntea a fost întinsă pe o distanță de 250.000 km.

(Sherman&Wilkins, Telepati i Rymden. Berghs förlag, 1974)

În prezent, ecranarea cu plumb se utilizează pentru protecția față de fluxuri energetice puternic radioactive. În măsura în care gândul poate pătrunde prin pereții de plumb aceasta face trimitere, fie la un nivel energetic mai redus, de ex. infraroșii, adică temperatură, dar care, nu poate fi suficientă pentru a parcurge distanța de 1700 km. până la „receptor”, fie la un nivel mult

mai ridicat decât emisiile energetice radioactive. Enunțul potrivit căruia gândurile ar fi unde electromagnetice de nivel energetic redus a fost abandonat definitiv. Undele gândurilor pot fi calificate oricum, dar **în nici un caz ca fiind slabe.** Așa că nu ne rămâne decât să studiem metodic fiecare segment în parte al spectrului electromagnetic spre a constata care este frecvența ce corespunde gândurilor.

-Rezultatele sovieticilor au exclus nivelul inferior al spectrului, deci segmentul undelor radio, TV, radar, dat fiind faptul că acestea nu sunt capabile a penetra ecranul de plumb. Prin absurd, dacă frecvențele gândurilor s-ar situa, totuși, pe acest segment atunci, trebuie să am fi reușit sensibilizarea lor prin intermediul vreunui instrument, mai apoi, a le transforma audio-vizual precum o facem cu emisiunile radio TV. Nu am găsit urme doveditoare ale gândirii pe acest segment, din nefericire.

-Segmentul următor este cel al luminii infraroșii, terenul undelor termice. Aceleași unde infraroșii pe care le utilizăm la funcționarea aparatelor electronice de telecomandă. Dacă gândurile noastre s-ar situa pe această bandă de frecvență, probabil am reuși schimbarea programelor TV cu ajutorul puterii gândului, sau cel puțin am bruija activitatea aparatului de telecomandă. Este adevărat, o parte a creierului dezvoltă energie termică în timpul pătrunderii cu mintea. La fel, procesoarele calculatoarelor emană termic din momentul începerii lucrului cu acestea. Din unda termică degajată nu vom putea afla însă la ce lucrează procesorul, sau mintea omului.

-Care să fie situația cu banda de undă a luminii ? Asta e. E clară și totuși nu vedem nimic.

-În măsura în care gândurile s-ar așeza în banda razelor ultraviolete, probabil niciodată nu ar trebui să stăm la soare spre a ne bronză. Pe de-altă parte această bandă reușim să o fotografiem foarte bine, să o determinăm prin măsurare precisă dar, nici aici n-am dat de urma gândurilor.

-Radiațiile roentgen le putem măsura cu ajutorul aparatului Geiger-Müller, precum și prin alte moduri, dar creierul nu emite unde radioactive. Radiațiile roentgen produc daune ființelor vii; ar fi deci neobișnuit pentru creier să conceapă gânduri pe o frecvență care distruge materia vie, în ultimă instanță chiar pe sine.

-La nivelul radiațiilor gamma organismul viu este lezat, ceea ce anulează

posibilitatea emiterii acestora de către creier.¹

-Mulțimea complexă a undelor statice considerată drept materie, practic se confundă cu segmentul ce se întinde între frecvența luminii și limita superioară a radiațiilor gamma. Trebuie exclusă, căci altminteri gândurile noastre ar trebui să părăsească creierul sub forma unor obiecte materiale.

-Radiația cosmică este mai ridicată decât ceea ce numim, cotidian, materie. Pământul nu are pe întreaga sa suprafață nici un element capabil să emită radiații cosmice. Ar fi caraghios să prezumăm ca posibilitate a creierului emisia unor frecvențe, mai performante decât stelele. Nici o opreliște pentru cei care doresc să păstreze secretul gândurilor sale. Dacă gândurile ar fi comensurabile, ce nevoie ar fi de anchete ori de preparate de cunoaștere a adevărului. Gândurile totuși, există în ciuda faptului, că toate încercările de a le determina prin măsurătoare au eșuat. Ele nu apar ca lucruri neclare, sentimente interioare confuze, ci ca imagini bogate în detalii și cromatici, soluții excepționale care, apoi, se pot transforma în obiecte, mașini, literatură, artă și filozofie. Toate acestea pot căpăta expresie, dacă vrem. Altminteri, se pare, nu există capacitatea neechivocă de constatare, cine și la ce se gândește.

De-a lungul timpului, dedicat studiului gândurilor, cercetătorii au baleiat întreaga bandă de frecvențe și nu în ultimă instanță, în scopuri militare. Toate segmentele cunoscute de noi, cu cea mai mare siguranță, se exclud. În ce direcție am putea înainta cercetările? **Unde să căutăm sursa gândurilor?** Cred, că singura posibilitate care a mai rămas este aceea a existenței gândului pe o frecvență mai înaltă, pe care nu o putem detecta cu ajutorul instrumentelor noastre.

¹Din potasiul pe care îl consumăm, a 0,01% parte este izotopul 40 radioactiv al K, care se descompune prin reacția de fisiune beta urmată de radiații gamma. Această radiație gamma are un nivel, relativ, ridicat de energie, care părăsește imediat corpul deci, fiind vorba de o cantitate infimă împrăștiată în întreg corpul, nu se concentrează în nici un caz în creier, astfel pericolul e nul.

Pare verosimilă formularea sovieticilor care au spus, că transmiterea telepatică a informațiilor este un proces energetic, căci tot ceea ce cunoaștem este energie. Strădaniile de măsurare a gândurilor, de-altfel eșuate, au făcut trimitere la faptul că activitățile de organizare, dirijare și ordonare desfășurate de această forță energetică care este gândul, sugerează orientarea căutărilor

noastredincolo de spectrul electromagnetic.

Pentru a-mi satisface curiozitatea în ce privește rezultatele cercetărilor în domeniul studiului creierului, am răsfoit lucrările de specialitate din domeniu. Profesia de inginer m-a obișnuit cu exersarea analizelor precise, de aceea la calcularea rezistenței elementelor unui pod, de pildă, niciodată nu am fost obișnuit cu aprecierile subiective de genul, „ probabil va suporta ” această presiune. Acest stil de lucru explică surprinderea mea la citire unor sintagme precum: *probabil, eventual, poate, încă nu știm*, în acele lucrări de specialitate și cercetarea a creierului. Am înțeles, ulterior, ce dificilă este problematica studiului funcționării creierului , abordată de acești cercetători. Lars Olsson, profesor de neurobiologie la Universitatea Karolinska din Stockholm opinează astfel:

„Structura creierului, biochimia și funcționarea acestuia, au fost supuse atenției noastre, metodele de cercetare fiind extrem de dure. Să ne imaginăm că vrem să studiem un aparat de radio, căci e asemănătoare situația, deci, luând în mână pentru început un asemenea aparat, căutăm să-l studiem cu mintea. Un biochimist, după ce l-ar sparge în bucăți, făcându-l mai apoi pulbere fină, ar măsura cât cupru, fier, aluminiu, silicon, plastic, etc. conține. Un fiziolog, după ce ar introduce în aparat un electrod cât o prăjină, ar cerceta deranjamentele electromagnetice. Eu sânt un histolog, adică cercetător al structurilor organice. Eu, probabil că aș umple radioul cu parafină, l-aș tăia în felii mai subțiri de un micron apoi, sub un microscop pe-acestea le-aș studia. Probabil, în urma acestei munci în comun ne-am îmbogăți, cu multe, cunoștințele dar, abia dacă am înțelege faptul, că radioul primește informațiile din afară, sub forma unor unde, pe care le transformă în muzică și în cuvinte. „

(Carte despre creier-32 de cercetători suedezi despre creier și maladiile acestuia, 1995. Traducerea aparține autorului.)

Se pare deci, că și altora le-a dat prin gând, că creierul de „ afară ” își primește informațiile. De ce nu ar funcționa precum o antenă ? Comparația profesorului Lars Olsson este genială. Desigur, în acest caz șansele de a găsi sursa gândurilor în creier ar fi aproximative cu acelea de a găsi reporterul într-o antenă de radio. Cercetările asupra creierului îmbogățesc, aproape cotidian, patrimoniul științific cu rezultate și ipoteze noi. În ciuda faptului că, există chestiuni care crează controverse între cercetători, unanimitatea își are și ea adepții în rândurile aceluiași.

- Potrivit poziției actuale a științelor, gândurile nu pot fi localizate în creier; pot fi desemnate doar zone active, sau mai puțin active. (Luria Alexander Romanovich: Higher Cortical Function in Man. pag. 25 Consultants Bureau Entreprises, 1980)

-Nu se poate afirma, că unele părți ale creierului ar dirija unele funcții ale corpului. Sistemul nervos nu cunoaște o parte anume, capabilă în sine să satisfacă unele funcții. În unele situații un țesut nervos poate lua parte la coordonarea unei funcții cu totul diferite. Se spune, că structurile creierului își pot îmbrăca reciproc funcțiile. În cazul unei leziuni partea neafectată preia rolul celei prejudiciate. (Filimonov, I. N.: Localization of functions in the cerebral cortex and Pavlov's theory of higher nervous activity. 1951; Hess, W.R.: Diencefalon; Automatic and Extrapylamidal functions. Monographs in Biology and Medicine. No. 3., Grune & Stratton; 1954; Luria, 1980;)

-După o anumită vârstă celulele creierului nu se multiplică. După vârsta de 20 de ani, nu mai apar celule noi, care ar înlocui celulele moarte. În 50 de ani un creier uman pierde cca. 200 de grame de creier dintr-un total de 1400 g. (cca. 14%)

-Numărul celulelor nervoase este apreciat la cca. 10 miliarde, din care zilnic se pierd între 0 și 50.000. Procesul este mai lent la tineri, accelerându-se la persoanele în vârstă, la etatea de 70 de ani rămânând în viață cca. 90% din neuroni. (Sjöden, Stellan: Hjärnan; Brain-books AB, Malmö, 1995.)

Pierderea neuronilor înseamnă moartea zilnică a cca. 25.000 de celule, adică aproximativ 9 milioane anual. Cu toate acestea nu ne uităm numele și adresa. Dacă, informațiile ar fi stocate de creier, o serie de pagube incalculabile s-ar înregistra o dată cu pierderea neuronilor. Probabil ar fi o situație prozaică când, cineva care locuiește la nr. 17 ar uita, brusc și definit, una din cifre și, și-ar căuta locuința fie la 1, fie la nr. 7. Poate nu e cea mai fericită comparație, dar independent de asta, în măsura în care informația ar fi stocată într-o celulă nervoasă care tocmai se prăpădește, nu am mai avea șansa de a recupera informația. Desigur, pot exista copii de protecție, adică putem presupune că aceeași informație poate fi stocată în mai multe locuri. Aceasta ar explica multe.

Transferul, salvarea și stocarea informației într-o celulă nervoasă sănătoasă ar semnala existența unui program performant de procesare, ceea ce în lumea calculatoarelor există deja. Nu este exclusă versiunea, însă aceasta înseamnă ca autorul „programului de menținere a ordinii” să fie însuși creierul, pe care ulterior creației să îl aplice în vederea menținerii stării

fizice a întregului corp, inclusiv al său, la cei mai optimi parametri. Pentru a nu ne pierde în detalii, să încercăm succint o imagine panoramată asupra lumii materiale, care arată astfel: **Printr-o întâmplare, din materie amorfă, ca efect al evoluției va lua naștere viața, care se dezvoltă ulterior într-o formațiune celulară complexă, ca de pildă creierul uman. Acest creier își scrie propriile programe, ba chiar și le duce la îndeplinire. Se dezvoltă, se înmulțește dar, cu timpul se estompează, moare. Cu alte cuvinte, avem în față un sistem de dezvoltare autonom, care se deplasează în sens contrar criteriilor entropiei, principiului 2 al termodinamicii, pe urmă se „răzgândește” , acceptă clauzele entropiei și pierde.**

Calculul probabilităților pare să admită, că din materie inanimată se structurează celule vii, viața. Poate fi acceptată și situația în care această evoluție este contrară principiilor entropiei cu excepția potrivit căreia, faptul se petrece local și nu este deloc caracteristic întregului Univers. Ba mai mult, o astfel de geneză a vieții poate fi determinată în baza unui calcul al probabilităților. Numai că, aici apar, iarăși, câteva probleme. Până și la formele de viață unicelulare, care beneficiază de cel mai primitiv mod de înmulțire se observă prezența unei spirale duble de ADN, care posedă în jurul a 100.000 de nucleotide. Fiecare nucleotidă este structurată, extrem de precis, dintr-un număr cuprins între 30-50 de atomi. Acestora se mai adaugă câteva proteine necesare asimilării hranei, precum și o membrană dublă. Unui asemenea compus este necesară o reacție chimică complexă, care cu fiecare ocazie contribuie la diminuarea dezordinii, în cele din urmă la scăderea entropiei interne. Păi, dacă tot acest proces este dirijat la întâmplare (căci, până când nu s-a realizat apariția celulei și nu este operațională e greu să vorbim despre un sistem de dezvoltare autonom), atunci ne punem întrebarea:

-Care este probabilitatea ca sub efectul întâmplării o reacție chimică în lanț să se desfășoare cu o asemenea precizie? Opinia matematicienilor și a fizicienilor este: **extrem de scăzută**. Potrivit lui Fred Hoyle* : „*Probabilitatea ca din materia neanimată să ia naștere o celulă vie, este identică cu probabilitatea ca un uragan, care se abate asupra unui cimitir de fiare vechi să alcătuiască un Boeing 747, în stare perfectă de funcționare.*” (Fred Hoyle radio interviu, 1980)

Ipoteza conform căreia viața s-a născut din materie moartă, la voia întâmplării, pe de-o parte nu este dovedită, pe de altă parte aceasta este o premisă extrem de redusă. Biologul italian Giuseppe Sermonti opinează, că este îndoielnică și incredibilă construcția după care o amoebă ar putea modela, din întâmplare și în baza selecției naturale, un dinozaur. Dar, nu e totul. Acceptând, deocamdată, premiza că prima celulă vie a luat naștere din întâmplare, să

vedem unde poate duce acest drum?

Orice structură vie este rezultatul diviziunii unei singure celule. Aceste celule divizate pot atinge acel nivel de organizare și ordonare pe care noi îl contemplăm cu uimire ca fiind creierul uman. Azi se învață că toate informațiile sânt codificate în structurile ADN. Materia neînsuflețită s-a alcătuit ca structură vie, a evoluat și-a dezvoltat conștiința de sine, deci ceva ce lipsește din elementele componente. Ființa și-a format și un instinct de conservare a vieții, căci nu există ființă care ar vrea să moară. Acum trebuie să privim în față o enigmă! Cum este posibil ca această mirabilă structură, care a reușit să părăsească stadiul materiei neînsuflețite, să ajungă la complexitatea corpului și minții, nu a reușit să mențină în timp această polivalență? Undele statice ale materiei nu cunosc fenomenul îmbătrânirii. Secretul acesta al senescentei trebuie căutat în principiul organogenezei, în programul de conservare a vieții. În ciuda dorinței de a trăi, în ciuda instinctului vital, toate ființele îmbătrânesc și mor! O ființă care beneficiază de instinctul de conservare a vieții, de conștiință de sine și teamă de moarte, de ce nu și-a programat o viață veșnică? Chiar dacă această performanță nu ar fi la îndemâna fiecărui individ, cel puțin ici-colo ar trebui să răsară -acomodată performant la o asemenea situație- câte-o ființă. Desigur nu individul decide acest tot, ci sistemul ecologic în formare, comunitatea și societatea. Dar, în acest caz, ar trebui să existe o „punte de comandă”, situată deasupra intereselor individului, un control intelectual comprehensiv, inexistent în conștiința individuală (tot respectul excepțiilor). Toate ca toate, dar se pare că teoria evoluționistă -sub forma ei actuală- are temeiuri destul de vagi. Totodată, acest lung șir de fenomene face trimitere la faptul că gândirea nu este dependentă materiei. Nu este asociată materiei. Legate de această calitate sânt, de exemplu: telepatia, hipnoza, clarvederea. Spre a constata aceste fenomene este absolut necesar un nivel energetic deosebit de ridicat. Energia eliberată în urma reacțiilor chimice din creier este insuficientă pentru acest gen de fenomen. Hipnoza este un fenomen bine cunoscut. Am marele noroc la o serie de experiențe personale în acest domeniu deci, nu am să fac referire la studiile unor medici sau psihologi. Aveam doar 26 de ani când am ajuns, ca proaspăt licențiat, la Carei, locul unde aveam să îl cunosc pe Doru Bușcă¹. Antrenor de judo, cel de o vârstă cu mine, aveam să constat ulterior, se pricepea foarte bine la hipnoză. Cu timpul m-a învățat și pe mine, oferindu-mi spre cunoaștere metodele sale. (Nu insist, în cadrul acestei cărți, despre metoda de hipnoză Doru Bușcă.) Inițial, m-am convins despre adevărul existenței fenomenului de hipnoză. Ulterior, grație elanului meu fără margini, am reușit să acumulez cunoștințe practice despre avantajele și pericolele ce rezidă în hipnoză. Este exclusă orice îndoială cu

privire la certitudinea existenței fenomenului telepatic, sau transferului de informație, care se realizează între hipnotizor și persoana aflată sub hipnoză. Existența telepatiei este certificată, în întreaga lume, de o serie întreagă de experiențe, rezultate pozitive legate de aceste experiențe venind, printre altele, de la Universitatea Princeton.

¹ În timpul pregătirilor pentru cea de-a 6-a ediție a versiunii maghiare a acestei cărți, am primit vestea, că prietenul meu Doru Bușcă a plecat dintre noi, în primăvara anului 2001. Îi mulțumesc și pe această cale pentru tot ceea ce mi-a oferit și învățat.

Avem surse suficiente de unde putem alege. Privitor la fenomenul de clarviziune (clairvoyance), profesorii Harold Putthoff și Russel Targ, fizicieni la Stanford Research Institute, au efectuat experiențe soldate cu rezultate pozitive. (Putthoff & Targ: Mind-Reach, New York, Delacorte Press, 1977) Fenomenul clarviziunii este calitatea unei persoane de a sesiza existența unor fenomene, locuri sau persoane aflate la distanță. Avem deci, rezultate de laborator în urma experiențelor desfășurate de cercetători titrați, ceea ce anulează speculațiile provenite din partea unor diletanți.

Chiar dacă seria de experiențe realizată de fizicienii Putthoff și Targ ar fi ignorată de atenția unora (este un obicei plin de succes de partea celor care nu doresc să își schimbe modul de gândire), avem cazul lui Edgar Cayce, care a uimit întreaga suflare a lumii medicale prin diagnosticele extrem de precise pe care le-a oferit. Acest Edgar Cayce a umblat la școală doar 6 ani. Habar nu a avut de anatomie, sau științe medicale. Există procese verbale care certifică faptul, că aflat în stare de transă, Edgar Cayce a reușit să pună peste 6.000 de diagnostice, în multe din cazuri oferind chiar și indicațiile legate de modul de tratare și posologia aferentă. Singurele date aflate în posesia lui Cayce erau legate de numele și adresa pacientului. În tot acest timp bolnavii se aflau la depărtări de câteva sute, sau mii de Km. fără ca Edgar Cayce să fi dat ochi cu aceștia. (Stearn, Jess: Edgar Cayce, the Sleeping Prophet, Bantam Books, 1990)

În afara experiențelor lui Putthoff și Targ, precum și ale deosebitelor performanțe ale lui Edgar Cayce, ne stau la dispoziție declarațiile celor care au suferit și scăpat de moarte clinică. Vom mai reveni la acest subiect. După toate probabilitățile telepatia este semnificativă și lumii animale, validarea acesteia fiind mai evidentă decât în cazul oamenilor. Din totdeauna am privit cu mare

interes și satisfacție imaginile splendide și documentarele lumii subacvatice. Nu am fost mirat de capacitatea peștilor care roiesc cu miile într-un banc, de a-și schimba brusc, într-un sincron perfect, direcția. Oare cum reușesc atât de des și atât de precis? E sigur că nu-și fac vorbire despre asta...Se întâmplă deseori, ca sutele, chiar miile de pești să înoate în grup, sub forma unui pește mare, ceea ce înseamnă că fiecare dintre indivizi îi este așezată în subconștient imaginea protectoare a „peștelui mare” cu toții, în parte, cunoscându-și bine locul de ocupat pentru compunerea imaginii de pește mare. Luând aminte la toate acestea ecuația logică pare destul de simplă și poate fi concluzionată în trei puncte:

-Energia de un electronvolt produsă în urma reacțiilor chimice de celulele din creier este insuficientă pentru telepatie și transmiterea la mare distanță a gândurilor,

-Dacă gândul constă în niveluri ridicate de energie, iar aceste unde sunt produse ale materiei, atunci ar fi cu puțință măsurarea acestuia cu instrumente materiale,

-Dacă totuși, este vorba despre niveluri ridicate de energie, iar aceasta nu poate fi măsurată cu instrumente materiale, atunci nu ne mai rămâne altceva decât a opina, că energia gândurilor este mai mare chiar decât cea a radiațiilor cosmice. Rezultatele experiențelor, fenomenele ce ne înconjură precum și logica ne conduc spre o singură direcție:

*

Nici creierul, nici un alt organ biologic, nu este capabil de actul creației gândurilor !!!

*

Capacitatea de a gândi și conștiința nu sunt legate de materie. La fel ca și în cazul undelor statice, creatoare ale materiei, explicația trebuie căutată în nivelurile energetice ridicate, în sfere mai înalte. În acest caz, concepția noastră actuală despre evoluție devine intolerabilă și, trebuie să ne confruntăm cu o surprinzătoare întorsătură:

Dacă gândurile și sentimentele nu sânt produse ale corpului fizic, atunci ele

nu depind de existența corpului fizic, de viața sau moartea acestuia! Trupul și mintea nu sânt decât „aparate receptoare”. Emisia continuă chiar dacă receptorul s-a distrus. Existența gândului, situat la un nivel energetic ridicat, nu este dependentă de starea creierului, care este situat la un nivel energetic inferior. Gândurile și sentimente supraviețuiesc, așadar, trupului fizic. Dat fiind faptul, că și amintirile sânt gânduri, observația este validă și în acest caz. Întrebarea nu mai este aceea, că „dacă creierul nu este capabil de a realiza gânduri, atunci ce este acel ceva care le realizează”? Dacă un nivel energetic mai redus nu este capabil, el însuși să creeze un nivel energetic mai înalt –și chiar și cu ajutor uman doar astfel, încât nivelul energetic al întregului sistem scade- dar acest nivel ridicat de energie și calitate energetică, totuși există, atunci, aici, totul trebuie să se petreacă invers! În acest caz, frecvența mai înaltă, nivelul energetic mai înalt este cea capabilă de a-l crea pe cel inferior și alternativele acestuia. Cu alte cuvinte, nu creierul este cel capabil de a crea gândurile. El creează doar unde electromagnetice și energie termică pe care le-am și sesizat cu ajutorul instrumentelor noastre. Aici trebuie să se întâmple chiar inversul. Într-adevăr gândul este capabil să creeze materia generatoare de unde statice, întregul spectru electromagnetic al lumii materiale și, desigur corpul fizic și, și creierul. Recunoașterea acestui fapt, înseamnă o schimbare dramatică în contul fiecărei perspective a lumii bazată pe principiul material căci, dintr-o singură lovitură invalidează toate supozițiile privitoare la originea aleatorie a vieții și evoluția acesteia, ba chiar își pierde valoarea toate supozițiile referitoare la originea Universului. Suntem în fața unei schimbări de paradigmă, adică vechile teorii și noțiuni sunt schimbate cu altele, noi. Asemenea schimbări niciodată nu se pot realiza fără dificultăți, iar la început cei care se împotrivesc sunt mai numeroși decât cei care le acceptă. Doar că, de această dată nu este vorba despre controverse și argumentări în ce privește validarea unor noi teorii ci, de faptul că au devenit inacceptabile din punctul de vedere al legilor fizicii. Dar, să privim lucrurile din punctul de vedere al noilor posibilități ce ni se oferă: dacă materia este creația gândului, atunci pare ușor de înțeles că, cu ajutorul gândului putem influența energiile de nivel inferior deci, putem influența lumea fizică. Putem arunca lumină asupra mecanismului de înțelegere. Poate că pătă explicatie rațională fenomenul de care sunt capabili yoginii din orientul îndepărtat, care își suspendă pentru mai multe zile, sau cel puțin își încetinesc într-o proporție considerabilă, funcțiile vitale.

Opinia mea e de asemenea, că, conștiința domină trupul și nu invers. Devine inteligibilă acea capacitate a călugărilor tibetani, care dezvoltă în corpul

lor o asemenea energie termică în stare să usuce un prosop ud așezat pe trup, în timp ce ei stau nemișcați într-un mediu cu temperatură ambiantă mult sub punctul de îngheț. Cercetătorii s-au ocupat de aceste fenomene, în emisiuni radio și televiziune acești oameni au fost prezentați -precum curiozitățile- publicului larg, dar cu explicații logice încă nu m-am întâlnit. Devine de înțeles și faptul că suntem capabili de a presupune existența unei energii superioare decât cea produsă de materia însăși. Dar pentru aceasta e absolut necesară prezența în noi a ceva ce corespunde acestor frecvențe de nivel ridicat. Cât de interesantă este lumea! Suntem într-o disperată căutare de surse externe de energie și nu observăm, nu înțelegem, ce sursă imensă de energie zace în noi. Nu e nevoie de a presupune existența unor lucruri supraomenești, sau ale unor forțe supranaturale căci, se pare energia este în noi și suntem capabili a o și folosi (e o altă chestiune, cum și în ce scop).Gândurile, la drept vorbind, ar trebui să existe în dreptul oricărei manifestări a lumii materiale. Orice mineral, orice ființă și orice om ar trebui să fie „acompaniat de o unitate directivă” a unei sfere mai înalte , căci doar acest nivel energetic este capabil de a crea și întreține lumea materială.

ABSOLUT EVIDENT SI CORECT!!!

*

O sferă mai înaltă -e un univers, o alcătuire de unde electromagnetice de nivel ridicat, cu toate ale sale splendori, galaxii, stele și planete- deci, nu este o ficțiune, ci o condiție necesară și obligatorie a prezenței lumii materiale!

ABSOLUT EVIDENT SI CORECT!!!

*

FENOMENE „PARANORMALE”

Nu ar fi surprinzător crezul unora, că existența unor sfere mai înalte este doar fantezie, sau consecința unor cugetări SF fără nici o legătură cu „realitatea”. Orice om cu simț critic ar dori dovezi irefutabile până la a completa, în acest sens, imaginea despre lume cu noi aprecieri. Dacă stăm puțin să ne gândim care sunt metodele de sondare cu care, de obicei, încercăm a

cunoaște lumea înconjurătoare, constatăm că, în marea majoritate a cazurilor suntem predispuși a restrânge rezultatele cercetărilor cu caracter științific la nivelul cel mai de jos al percepției noastre: la așa zisul nivel al lumii materiale! Pretindem, mereu, dovezi materiale ceea ce înseamnă, că în ciuda faptului că acea dovadă nu se găsește acolo, ci într-o altă bandă, mai largă, de frecvență, nouă această dovadă, ne este necesară într-o bandă de frecvență extrem de restrânsă. Numai și numai pe această frecvență redusă ne străduim a găsi argumentele probatorii pentru orice fenomen și, din momentul în care nu reușim a coborî la nivelul senzorilor noștri adecvați universului fizic, suntem cuprinși de nesiguranță. Dacă, din întâmplare, avem de a face cu un fenomen a cărui anumită parte, deci o câtime din componenta acelei frecvențe ce o alcătuiește, sau ființează, este prezentă în banda noastră de percepție, o denumim ca fiind paranormală.

Orice poate fi „paranormal” din ceea ce nu înțelegem, sau nu suntem capabili a-l măsura. Fenomenele luminoase -atât de tulburătoare chiar și pentru cercetarea științifică- fac parte din studiul cotidian al oamenilor de știință, dar pentru o majoritate este efect al navelor extraterestre și, nu sunt rare nici cazurile celor care le pun pe seama strigoilor, ori fantomelor. Dacă inducția potrivit căreia sferile înalte există, atunci fenomene precum cele luminoase numai sunt paranormale. În acest caz, fenomenul în cauză se derulează într-o bandă de frecvență, într-o sferă mai înaltă care, nu este tangibilă nici senzorilor noștri dar, nici instrumentelor sau aparatelor noastre de control, dar componente ale fenomenului în cauză „pică” în zone de frecvență perceptibile senzorilor din dotarea noastră. Aidoma sunetului unui avion ce zboară peste plafonul de nori, cu deosebirea că nu norii acoperă privirii noastre fenomenul respectiv ci, limitele percepției noastre. Teritoriul pe care nu reușim a-l amprenta cu senzorii noștri este oferit instrumentelor și aparatelor de control cărora le acordăm încrederea. Ar trebui să fim mult mai atenți la faptul, că în orice instrument încorporăm, din capul locului, doi factori restrictivi. Primul, este chiar **materialul instrumentului.** Al doilea, este **mintea proiectantului,** care judecă apriori ce și cum va măsura cu acel instrument. Luând aminte toate acestea, majoritatea fenomenelor paranormale sunt mărturie a existenței sferelor înalte.

NATURA MĂRTURIEI

Gândurile și sentimentele nu pot fi măsurate nemijlocit. Efectul energiei gândului asupra materiei -în ciuda faptului că există- este, în general, un

fenomen respins, neidentificat. Nina Kulaghina, din fosta Uniune Sovietică, este persoana căreia i se atribuie performanța psiho-cinetică cea mai puțin credibilă, realizată în prezența unor martori. Obiecte de dimensiuni mai mici au fost deplasate la mai bine de un metru distanță, de asemenea reușind să perturbe acul indicator al busolei. A realizat aceasta cu ajutorul „forței gândului”, care a putut fi exercitat asupra unor materiale diferite, precum: plastic, metale, textile.

Într-una din experiențe, ea a fost așezată la doi metri de un acvariu de sticlă, în care plutea un ou într-o soluție de apă cu sare. A reușit **să despartă albușul de gălbenuș, apoi să le repună în întreg**. Pulsul, în timpul acestor ședințe, asistate, s-a ridicat la valoarea de 240 de bătăi pe minut. Pe față i-au apărut semnele unei concentrări deosebite, iar greutatea i-a scăzut, numai în timpul unei singure ședințe, cu 1kg. de parcă „o parte din greutate și-ar fi transformat-o în energie”. Electroencefalograma a indicat o activitate extrem de intensă a acelei părți a creierului care dirijează văzul, iar după o vreme un câmp electromagnetic pulsant a fost detectat în zona către care privea mediul. (Fresling P. Naturligt-Övernaturligt, Forum, 1994.)

Lumea științifică nu acceptă drept dovadă asemenea fenomene, sau asemănătoare acestora. Nu suntem dispuși a accepta faptul, că pot fi mișcate obiecte prin forța gândului. Dar, de ce acceptăm existența gândului și a sentimentelor, în lipsa posibilităților de măsurare ale instrumentelor? Fără nici o excepție, fără nici una, toți am constatat prezența gândului. Toți. La nivelul revelației ne-am întâlnit cu el, ceea ce face inutilă orice dovadă exterioară. Este pusă sub semnul **întrebării natura dovezii atât de eroic cerută.**

*

Dovada existenței gândurilor nu este în funcție de aserțiunile exterioare ci, întotdeauna ea se găsește înăuntru, revelația personală fiind esența acestora. Gândul în schimb -orice am căuta să dovedim-, este punctul de plecare al oricărei dovezi. **Natura reală a dovezi este, din această cauză, mai mult interioară, decât exterioară.**

*

În împrejurări acceptabile putem demonstra orice cu dovezi exterioare, chiar și contrariul lor. (În cazul unui eșec, lăsați-l pe seama unui bun avocat.) În ultimă instanță ce este ceea ce am putea numi dovadă? Rezultatul unei măsurători – care indică dependențele existente între anumite lucruri – poate fi

adevărat, dar evaluarea rezultatului este în funcție de concepția din totdeauna despre lume. Aceasta concepție despre lume este ascunsă în gândurile noastre și, din când în când -cel puțin aceasta e mărturia istoriei- ea se schimbă radical.

„ZERO” CA INFORMAȚIE

Concepția noastră despre lume se schimbă mereu. Uneori, abia schițat, alteori îmbogățindu-se cu recunoașteri importante și consistente. Nimeni nu poate spune că are „exact aceeași concepție despre lume ca acum zece, sau douăzeci de ani.” Rezultatele noastre „argumentate științific” urmează aceeași tendință. Admitem ca adevărat, ceva de neclintit, ca piatra, iar din punct de vedere științific solid argumentat, pentru ca în lumina unei noi rezultante științifice praful să se aleagă de acel ceva. În ritmul accelerat al vremurilor noastre aruncăm, destul de des adevărurile -până mai ieri valabile- „rezultatelor științifice”. Este un semn încurajator, căci face trimitere la propoziția că și știința se dezvoltă, pentru că este parte dintr-o cunoaștere universală aflată la o foarte înaltă cotă, iar din această cunoaștere o parte tot mai mare și mai mare se deșteaptă în noi. Un adevăr, care e într-adevăr adevăr, ar trebui să facă față tuturor probelor. Până ce nu e așa, ceva ne scapă atenției. M-am tot întrebat ce este acel ceva ce scapă mereu atenției oamenilor de știință? Aceștia iau în considerare toate informațiile ce pot fi evaluate, le compară, le verifică... nu lasă nimic în afara atenției...Nimic...Și-atunci, ca o vâlvătaie, răspunsul și-a făcut apariția în mintea mea: **Da! Chiar asta-i ceea ce lăsăm în afara atenției! Nimicul! Lăsăm în afara atenției, nimicul, zero-ul!** Este lăsat în afara atenției acel teritoriu de unde nu primim informații măsurate. Ori, astăzi suntem pe deplin conștienți de faptul că, lipsa informației este cel puțin atât de importantă pe cât de importantă este informația însăși. Dezvoltarea tehnicii ne apropie tot mai mult de posibilitatea experimentării unor revelații fidele realității.(?) Azi, cu ajutorul calculatoarelor putem „fabrica” noi iluzii, suntem apți pentru a crea așa numita realitate virtuală. Pentru asta a fost necesar ceva, ce ar putea să ne ajute la descoperirea secretelor Universului, mai exact de digitalizare. Televizoare digitale, fotografii digitale, video digital, înregistrări muzicale remixate digital, comunicații în sistem digital sunt expresii cu care ne-am familiarizat. Esența acestei formule rezidă în stocarea codificată a informației cu ajutorul sistemului numeric binar. Sunet și imagine pot fi deopotrivă descompuse în „zero” -uri și „unu” -uri, adică în șirul „informație” electromagnetică, respectiv „informație nulă ” electromagnetic. Acest metodă solicită un sistem electronic destul de dezvoltat pentru a realiza

descompunerile respectiv codările de rigoare. După realizarea înregistrării, ori după ce emisia și-a luat „zborul”, e necesară o altă unitate electronică, asemănătoare, sau un computer, care să transforme din nou, șirul de „zero”-uri și „unu”-uri, alternanța deosebită a informației respectiv lipsei de informație în sunete, imagini, respectiv semne inteligibile pentru noi. Pentru obținerea unei imagini totale despre ceva anume nu este deci, suficientă prezența „informației”. Prezența celeilalte părți necesară întregirii, a „zero”-ului, sau al „unu”-lui este tot atât de importantă. E de la sine înțeles, în lumea tehnicii și a electronicii. Din nefericire, în lumea cercetării științifice situația nu este identică. Dovezi materiale irefutabile, analize și măsurători extrem de severe și precise, sunt baze pe care cercetătorii își construiesc rezultatele activității lor. Dacă activitatea mentală ar funcționa în digital, aproape instantaneu am sesiza faptul că, majoritatea probelor ar fi construite pe „unu”, adică pe „informație”, în timp ce, tot ceea ce nu ar putea fi calculat, măsurat, ar avea însemnătatea „nimicului” adică, de neglijat, neînsemnat. În acest fel, „zero”-ul, „informația nulă”, practic jumătate din capitalul informațional de care dispunem este, aproape, fără selecție, aruncat la gunoi. Există zone unde toate tentativele de măsurare sunt sortite eșecului, instrumentele de care dispunem nu indică nimic, aceasta fiind tocmai cea mai importantă informație pe care o marginalizăm mereu. „Zero”-ul. Cea mai importantă „informație nulă”, sau informația „zero” este aceea că nu suntem apti a măsura gândul. Desigur, aceasta nu înseamnă, că gândul -imensa forță cu care trupul nostru și suprafața planetei se modelează- nu există. Ci, doar faptul că, nu îl căutăm în locul potrivit. În acea bandă de frecvență în care materia este capabilă să emită, acolo nu este. Evident, similitudinea este valabilă și în cazul sentimentelor noastre. Practic, nu avem la îndemână nici o probă materială, care să probeze existența sentimentelor. Oare, aceasta să însemne că, iubirea, teama și ura nici nu există? Dacă, dragostea ar putea fi măsurată nu ar fi necesară întrebarea, pusă cotidian: mă iubești? Cât de simplu ar fi, dacă am poseda un instrument pe care, aidoma unui termometru, l-am așeza sub limbă și, am putea citi nu doar dacă ne iubește, ci și, cât. E drept, suntem capabili în a măsura reacțiile bio-chimice ce au loc în trupul nostru, măsurăm nivelul insulinei, ori al adrenalinei, dar lăsându-ne doar la îndemâna instrumentelor nu putem constata, dacă cel consultat simte teamă sau iubire. Nenumărate experiențe de acest gen au fost realizate pe piloții de raliuri auto, interpretarea rezultatelor fiind calificată drept teamă. Răspunsul celor testați însă, a fost: plăcere, stare euforică. Diferența între rezultatul măsurătorii și senzația mărturisită este, așadar, apreciabilă. Prin marginalizarea „zero”-ului, ca rezultat al măsurătorii, renunțăm la acea parte a informației aflată la îndemâna noastră, care ar explicita rezultatul. Aceasta este

cauza faptului, că adevărurile validate științific au viață scurtă. Este posibil, de asemenea, că nu am reușit depășirea unor bariere, pe care le-am creat noi înșine atunci, când am considerat că, Universul este doar materie a tot generatoare. Încet, încet, reiterarea exagerată a acestei teorii a devenit, aproape perfid, un crez stocat de subconștientul nostru, deraind astfel de la modul de abordare al cugetului logic și consecvent. În domeniul cercetării științifice, „zero” ca informație este cel puțin necesar, cu atât mai mult cu cât -imagologic- am dori informații despre noi și lumea înconjurătoare.

SENZORI INTERNI

INDEPENDENȚI DE MATERIE

Într-o splendidă după-amiază însorită,

s-a întâmplat ca pictorul spaniol,

El Greco,

să fie vizitat

de unul dintre prieteni.

Acesta,

spre marea sa surprindere,

l-a găsit pe maestru într-o

cameră întunecată, cu ferestrele

acoperite de perdele groase.

- Vino, afară, la lumină! -zise prietenul.

- Acum nu merg -răspunse El Greco. **Lumina de-afară**

ar deranja acea rază

ce mă luminează pe dinăuntru...

Anthony de Mello: Entuziasm

Fiecare undă (staționare) statică, trăită de noi ca materie, trebuie să aibă corespondentul ei aparținând unei sfere mai înalte, care întreține această undă. Mergând mai departe pe această cale, atunci este logică și propoziția: fiecare corp -ca un tot unitar- posedă un corespondent energetic superior. Aceasta ar putea fi interpretată ca, un desen tehnic al corpului fizic. Ar fi deci, de-așteptat ca nu numai trupului ci și funcțiilor acestuia, chiar și organelor de simț să le corespundă un omolog dintr-o sferă mai înaltă. **grație auzului său interior**. Lui Michelangelo îi era suficient doar să „pipăie” blocul de marmură spre a „vedea” sculptura pe care, ulterior geniul artistic avea să o elibereze. Pictorul, designerul, de-asemenea, se folosește **de o viziune internă care-i precede acțiunii creatoare**. Să fie, oare, vorba de organe ce țin de o sferă mai înaltă? Vederii îi este vitală lumina. În lipsa luminii nu există imagine. Desigur și vederii interioare îi este necesară lumina, dar aceasta diferă de lumina care ne ilustrează lumea materială. Ar fi logic să presupunem, că vederea interioară funcționează datorită unei lumini ce aparține unei sfere mai înalte. Ea nu este dependentă de ochiul fizic, ori de raza fizică de lumină, căci ne putem „invita” cu ochii-nchiși la-nțelnire un chip drag, ba mai mult putem face proiecte, putem crea și, ... parcă e mai facil cu ochii-nchiși. Vederea interioară, auzul interior, nu este numai apanajul pictorilor, sau muzicienilor. Cu toții putem confirma momente când, simțim o imagine, o voce din interior, uneori gusturi, chiar și odoare. Probabil, nici faptul că, aceste latențe rămân cu noi și în timpul visului nu este ceva neobișnuit. Acest ansamblu de surprize plăcute este întregit prin faptul, că și în vis ne păstrăm trupul fizic! Se pune deci, întrebarea: nu cumva în timpul somnului, pe când tocmai visăm, să ne adaptăm unei sfere mai înalte, aidoma unui aparat de radio care „prinde” un alt post? Este posibil ca în timpul visului să ne familiarizăm unui corp energetic aparținând unei sfere mai înalte, care raportat mediului în care trăim să fie re-simțit ca trup fizic? Ceva, e însă sigur. Atât timp **cât aparținem acestei lumi de „vis” mediul este perceput ca lume materială cu convingerea fermă din partea noastră, că această lume este autentică și reală**. Desigur, aceasta este impresia noastră despre lumea fizică și în stare lucidă. Singura diferență, esențială, este aceea că, în starea de trezie putem constata interdependențele și continuitățile între lucruri. Imediat, după trezirea din vis, ne continuăm viața tocmai de-acolo, de unde am lăsat-o. Dintr-o clipă într-alta, se pot ivi întâmplări neprevăzute, catastrofe naturale, război, boli sau accidente, ce pot da peste cap totul, iar aceste schimbări „diurne” sunt, cel puțin,

tot atât de rapide pe cât sunt cele pe care le percepem în lumea de „vis”. Există anumite trăiri -sunt mulți, care au mărturisit experiențe asemănătoare-, care fac trimitere, de asemenea, la faptul, că starea de tranziție între veghe și vis corespunde unei consonanțe cu frecvența unei sfere mai înalte. Unei sintonii. Când visul este perturbat brusc de un factor exterior, zgomot ori întâmplare deosebită, suntem în stare de a realiza consonanța cu trupul nostru fizic, instantaneu. Unii percep această stare de sintonie aidoma unei căderi vertiginoase de la o înălțime amețitoare. Consecințele „trezirii” nu sunt deosebite –cu excepția unei activități cardiace ceva mai rapide-, în majoritatea covârșitoare a cazurilor beneficiul este asigurat de o „aterizare” într-un așternut cald și primitor. La vârsta copilăriei este frecventă ridicarea în văzduh cu forțe proprii, acest vis fiind mărturisit inclusiv de către adulți. Să fie trecute toate acestea numai în contul creierului? Nu e deloc verosimil.Dacă creierul este incapabil de a crea gânduri, atunci este incapabil de a crea vise. Somnul și visul sunt astăzi stări metamorfozate ale conștiinței. Dar ce se întâmplă, când se instalează moartea fizică a trupului? Ce se întâmplă cu visele noastre, cu sentimentele noastre, cu vederea interioară, cu auzul nostru interior, de asemenea, cu acel corespondent al trupului fizic aflat la un nivel energetic mai înalt? Dispar odată cu moartea trupului, aceste -pentru majoritatea dintre noi-, trăiri chiar reale, dar inaccesibile fizicienilor și instrumentelor acestora? Constatarea faptului că acestea nu pot fi produse ale trupului fizic modifică fundamental situația. În acest caz, gândurile „mele”, revelațiile „mele”, sentimentele „mele” supraviețuiesc morții trupului meu fizic, independent dacă conștiința „mea” recunoaște sau nu această moarte. Energia nu poate fi distrusă, ori re-creată deci, trebuie că mulți vor fi de-acord cu faptul, că gândul și sentimentul sunt energie și -ca energie-, dăinuie morții. Diferențe fundamentale de opinii sunt în ce privește măsura în care această energie poate fi numită viață. Pentru ca această stare să poată fi definită drept viață este necesară existența într-o sferă mai înaltă a unui trup dotat cu senzori în stare de funcționare. Deci, întrebarea este: există realmente un trup energetic al nostru, dotat cu senzori, care aparține unei sfere mai înalte? Nu doresc nici o referință la vreuna din religii, căci eu așa simt, aici nu este vorba de a crede, sau nu, în acesta. Încercând o analiză din perspectiva fizicii, fenomenul definit ca moarte este -nici mai mult nici mai puțin- decesul trupului fizic. L-am putea compara cu distrugerea unui aparat de radio. Sunt puțini care cred, că prin distrugerea aparatului de radio încetează și emisia programelor radio. Nu-mi stă în gând să persiflez teama de moarte, sau durerea fizică pe care o pricinuieste iminența morții, făcând însă abstracție, este plauzibil faptul că viața noastră continuă într-o sferă mai înaltă. Doar că, tocmai trebuie să ne sintonizăm cu această lume

aflată pe o ridicată valoare energetică. Moartea trupului fizic este urmată de descompunerea acestuia. **Materia structurată se descompune în elementele chimice de bază, dar acest proces nu poate influența componentele existente pe un nivel energetic mai înalt.** Energia inteligentă, care a creat undele (staționare) statice percepute de noi drept materie și, care le-a întreținut și menținut în trup, trebuie să existe în continuare. Desigur, această chestiune poate fi interpretată și religios, dar în opinia mea nu este o chestiune de religie. Continuitatea vieții pe o sferă cosmică mai înaltă trebuie înțeleasă ca o primă lege a fizicii și vieții. În acest caz, această lege a domeniului gravitației, este valabilă nu numai în cazul creștinilor, musulmanilor sau budiștilor ci, universal valabilă. Nu face excepție nici, chiar, în cazul celor mai înrăiți materialisti. Dincolo de asta, este, evident, valabilă în cazul oricărei vietăți, înțelegând animalele, plantele, protozoarele, chiar și în cazul ... materiei! După așa numita moarte ar trebui să luăm cu noi: gândurile, sentimentele, toate amintirile, deci toate acele oscilații care nu au aparținut, niciodată, trupului fizic. Mulți sunt cei care au suferit moarte clinică, dar după trecerea a foarte puțin timp, au fost re-aduși la viață. Câțiva dintre bolnavii care au suferit moarte clinică au avut parte de așa numita „revelație în preajma morții”. Unii au încercat să transmită ce ne așteaptă „dincolo”. Acestor opinii trebuie opusă o altă modalitate de aprofundare. Am putea căpăta răspunsul la cea mai disputată și obsedantă întrebare: există, oare, viață dincolo de moarte? Există umanitate și în sferele înalte?

In site-ul din care am preluat aceasta traducere, aici urmeaza un capitol in care se citeaza mult din alt autor, anume din : "Dr. Raymond A. Moody- Viața de după moarte."

Nu ca nu este de un anumit interes, dar cine dorește poate cauta direct cartea. Voi prelua doar cateva pasaje scurte, semnificative pentru ceea ce eu doresc sa fie subliniat aici.

" Dacă comparăm acest fenomen cu aptitudinea vederii la distanță, experiență analizată de fizicienii Harold Putthof și Russel Targ, ori cu capacitatea de diagnostic în lipsa pacientului, performanță a lui Edgar Cayce, ajungem la o concluzie unică, și anume: capacitatea de funcționare a

conștiinței nu este limitată de un creier material, și după toate probabilitățile este și independent de starea acestuia, adică a creierului. Pe fondul teoriei evoluționiste care limitează strict lumea materială, e dificil de acceptat această concluzie, cu atât mai mult cu cât ea zdruncină toate opiniile materialiste asupra vieții."

"Există în evidența științelor medicale câteva mii de cazuri studiate, a căror primă parte s-a putut confirma cu rigoare științifică, cu toate acestea însă, se pare că existența unui fenomen suntem gata să o refuzăm, atâta vreme cât ne lipsește fie explicația logică, fie participarea efectivă la fenomenul în cauză. Unul din cei mai entuziaști cercetători ai întâmplărilor din preajma morții, Raymond A. Moody, este medic specialist în neuro-psihiatrie. El a cules, cu riscul unor prejudecăți sau desuetudini, mărturiile a peste o mie de persoane, care s-au aflat în imediata apropiere a morții. Autorii relatărilor sunt persoane ce aparțin unor clase sociale diferite, unor religii diverse, de aceea frapează asemănarea acestor întâmplări."

"„Îmi simțeam trupul, era neatins. Știu exact. Mă simțeam atât de bine de parcă membrele toate mi-ar fi fost la locul lor, deși nu era așa. „

Un astfel de caz se pare că, vine să întărească concluzia logică potrivit căreia decesul trupului, ori pierderea unor părți ale trupului, nu influențează acele „componente” cu ascendentul în sferele înalte. Deci, moartea nu înseamnă sfârșitul vieții. Dacă pătrundem cât mai profund în tainele fizicii putem ajunge la această concluzie, care de-altfel este calea logică, dar cea de pe urmă și determinantă dovadă -experiența sufletească individuală- este, mereu repetabilă, doar în noi înșine. Când cineva iese părăsindu-și trupul fizic, acela vine intrând într-o stare de trecere. Senzația este de parcă ar aparține două lumi paralele. Apoi, se petrece „armonizarea”, sintonia cu trupul energetic, iar omul ajunge în împrejurări aproximative celor terestre. Această lume este tot atât de reală și concretă raportată trupului energetic

precum, reală și concretă este lumea terestră raportată trupului fizic."

" Era de parcă vorbeam cu un om, numai că nu era nici un om acolo. Era, realmente lumina care vorbea cu mine și încă îmi vorbea cu voce. Cred că lumina a observat că nu eram pregătit să mor, dar știți, a făcut asta numai spre a mă pune la încercare. Din momentul în care lumina a început să îmi vorbească, o stare aparte puse stăpânire pe mine: mă simțeam extrem de bine. Iubirea ce izvora din ea era, pur și simplu de ne imaginat, de nedescris. Cu hotărâre, avea și simțul umorului."

"Facem un pas uriaș către cunoașterea Universului și prin el și a propriului sine, în momentul în care, realizăm, lucizi, faptul că „decesul ” trupului fizic nu poate influența corpul, gândurile, sentimentele și amintirile aflate într-un registru de rezonanță mai ridicat.

„ Sufletul este cel ce animă vivace, trupul nu folosește la nimic. ” (Ioan, 6/63) -ne învață, de-acum două mii de ani, Isus. Ar trebui să ne întrebăm, despre ce anume vorbește această învățătură? Despre credință, sau despre fizica superioară a Universului?"

SPAȚIU ȘI TIMP ILUZORIU

” Deosebirea dintre trecut, prezent și viitor este doar iluzie, deși atât de obstinată. “

Albert Einstein

Cei care au avut parte de întâmplări din preajma morții, au relatat, întrebați fiind, într-un număr destul de mare, că „dincolo” timpul trecea cu totul altfel. Nu era real, și parcă, totuși. Aceste mărturii ne conduc spre problematica timpului și

spațiului, care de la Einstein încoace, reprezintă cea mai mare necunoscută a fizicii. Când vrem să măsurăm ceva nu avem o valoare absolută ca bază de comparație. Unitățile noastre de măsură sunt fiduciare, deci alese de comun acord pentru ca, mai apoi toate celelalte valori să fie determinate prin raportare la acestea. Această referință este valabilă nu numai în cazul cursurilor valutare, sau valorilor imobiliare ci, și în cazul unor valori fundamentale precum spațiul și timpul. Probabil, cel mai important element care determină modul nostru de gândire este timpul. Unitatea fundamentală a timpului este secunda. Dar cât de lungă este secunda? Odinioară, mișcarea de rotație a Pământului era utilizată în calcule. În cele 86.400 de secunde scurse, Pământul executa o mișcare de rotație, completă, în jurul axei sale, adică o perioadă de rotație calculată astfel: 60 sec. x 60 min. x 24 ore. Mai apoi s-a constatat că mișcarea Pământului nu este uniformă, eroarea fiind de aproximativ o miime de secundă la un secol. Nu pare mult, dar oamenii de știință, în anul 1967, căutând o bază mai solidă de comparație au plecat de la faptul știut, că atomii emit unde electromagnetice, adică posedă caracteristica de a vibra constant. Astfel, au stabilit ca o secundă să corespundă uneia din cele 9.192.631.770 vibrații ale atomului cesiu. Această constantă ($1/9.192.631.770$) se folosește, la ceasurile atomice și, actualmente este etalon al timpului, acceptat pe plan internațional. Cealaltă noțiune fundamentală care ne călăuzește modul de gândire este spațiul. A fost nevoie și în acest caz de o unitate de măsură oarecare. În vechime se foloseau drept unități de măsură, unele părți ale corpului. Un deget, un cot, un picior, etc. În 1799, în Franța mai multe state au decis și anume ca metrul să înlocuiască unitățile, nesigure, anterioare. Ideea originală a fost aceea că, un metru este a 10-a milioană parte ($1/10.000.000$) din distanța de la polul nord la ecuator. S-a constatat, mai târziu, că măsurătoarea nu a fost exactă și, nu era nici practică. De aceea, a fost realizată o bară de metal dintr-un aliaj de iridiu și platină, aflat sub supraveghere la Paris. Nici această soluție nu și-a dovedit viabilitatea. Metalele se dilată ca urmare modificărilor termice. Între anii 1960-1983 versiunea oficială a fost aceea că, un metru este de 1.650.763.730 ori lungimea de undă a luminii emise de izotopul 68 al kriptonului. S-a renunțat și la această convenție. Actuala decizie arată, că un metru este acea distanță pe care lumina o străbate într-un spațiu vid în a 299.792.458 parte dintr-o secundă. Dacă rezumăm, obținem o imagine aparte. Atât în ce privește spațiul, cât și timpul unitățile sunt soluții ale inspirației, deseori modificându-ne deciziile, iar ca ultimă instanță le-am închis pe amândouă într-o formulă raportată la unda de lumină. „Un metru este acea distanță pe care lumina o străbate într-un spațiu vid în a 299.792.458 parte dintr-o secundă.” Unda luminoasă ne-a încurcat de fiecare dată calculele, ilustrând că nici spațiul, nici timpul nu corespund celor imaginate de noi. Se

pare că un ceas aflat în mișcare, față de unul aflat în repaus, merge mai încet (dar ce înseamnă repaus?), iar obiectele se contractă în direcția de deplasare (dar în funcție de ce se deplasează?). Însuși Einstein a ajuns la concluzia, că timpul este pur și simplu iluzie. În opinia sa spațiul nu poate fi disociat timpului. Acestea două definesc unitatea pe care o numim spațiu temporal. Dacă timpul este iluzie, atunci și spațiul și, și spațiul temporal sunt astfel. Această opinie nu a ajuns în memoria, în conștiința colectivă probabil, ca urmare a faptului, că pentru noi, oamenii, această intuiție a spațiului și timpului abia dacă poate fi iluzorică. Există, însă, o altă expresie care ne poate apropia de realitate. O iluzie nu este altceva decât o construcție mentală. Să încercăm, deci a contempla lumea astfel încât spațiul temporal este de fapt o realitate construită mintal, o creație a gândului. (Împrumutând o expresie din lumea computerelor am putea-o denumi ca *realitate virtuală*.) În acest caz, **orice materie aflată în spațiu este o realitate creată fiind de gândire**. Mai departe, planeta, stelele, plantele, animalele, propriul nostru corp sunt existențe ale creației gândului. Concluzia lui Einstein poate fi mult mai ușor asimilată cu premiza potrivit căreia, creierul fizic nu este capabil în ce privește creația gândurilor, dar **nivelul energetic al gândului este apt pentru realizarea unei oscilații percepută ca materie**. În loc de iluzie aș dori, în continuare, să numesc spațiul și timpul drept „construcții mentale”. Desigur, dacă aceasta ar fi astfel -adică, ca spațiul și timpul să fie construcții ale gândului-, nici atunci nu ne-am putea abstrage de la descoperirile epocale ale fizicii, care sunt fundamentele oricărei cercetări. O fi spațiul și timpul construcții ale gândului, dar ele funcționează conform unor reguli precise. Toate semnele indică faptul, că cu ajutorul lor suntem în stare să explicăm și să înțelegem majoritatea fenomenelor care ne înconjură. Totuși, nu chiar... Rezultatele măsurărilor noastre, se pare că își merită locul aprecierilor corecte. Doar că, interpretarea rezultatelor este o chestiune de perspectivă asupra lumii. Dacă percepția noastră asupra lumii nu corespunde principiilor reale de funcționare a Universului, atunci și cea mai exactă rezultantă a măsurărilor va fi greșit interpretată. Iată, câteva exemple:

1. Primul principiu al termodinamicii, sau cu alte cuvinte legea echilibrului sistemelor energetice.
2. Teoria Specială asupra Relativității (1905).
3. Conjectura lui Heisenberg, infailibilitatea pronosticurilor statistice ale fizicii

particulelor cuantice (1927).

1. Teoria lui Bell (1964), dezvoltată între anii 1989-1991 de către Greenberger, Horne și Zeilinger.

Toate au o foarte mare conotație asupra timpului și spațiului. Dacă dorim a merge mai departe, atunci realmente trebuie să răspundem unor exigențe majore. O nouă perspectivă asupra lumii nu poate bagateliza acele rezultate, care în urma unor experiențe anterioare, s-au dovedit a fi adevărate...

1. Să începem, poate, cu legea echilibrului energetic. Potrivit acesteia, energia nu poate fi nici produsă și nici distrusă. Ceea ce putem realiza, este doar conversia unei forme de energie în altă formă de energie. Ce înseamnă practic aceasta? Potrivit fizicii întregul Univers este alcătuit din energie. Această energie este indestructibilă și nu este de reînviat. Dacă am dori a exprima aceasta în timp, am putea spune: Universul există, a existat din totdeauna și va exista independent de câte miliarde de ani au trecut...de când? Ei, ei! Potrivit principiului echilibrului energiei Universul nu poate avea „zi de naștere”. A măsura timpul e ca și cum ai măsura distanța pe o dreaptă infinită. În raporturile locale are semnificație, dar este lipsită de sens dacă gândim în macro. Nici creația Dumnezeiască, nici „Big Bang” (presupusa explozie primară), nu sunt argumente pro, suficient și necesare spre a-ncepe numărătoarea de-acolo! În viața cotidiană, desigur e necesară măsurarea timpului, dar nu ar trebui să uităm nici o clipă faptul, că timpul este o valoare fiduciară. Putem, după bunul nostru plac, să fixăm ceasurile de la ore de vară, la ore de iarnă fără să perturbăm ordinea Universului.

*

Am auzit o întâmplare cu un om de afaceri, care zbura deasupra Atlanticului. De la Londra spre New York. Și-a adus aminte, brusc, că uitase să telefoneze ceva important și, foarte surescitat o întrebă pe stewardesă:

- Fiți amabilă, cât este ceasul?
- Nu am habar, veni răspunsul.
- Vă rog, lăsați gluma de-o parte, spuse omul nostru, cu oarecare iritare

în glas. – Este extrem de important. Cât este ceasul?

- Unde? La Londra, sau New York

*

1. Teoria Specială a Relativității a lui Einstein a contopit într-o valoare unitară spațiul și timpul. Aceasta e spațiul temporal. Această teorie a relativității, într-un fel destul de ciudat, nu vorbește despre lucruri relative, ci despre ceva ce este definit de către noi, ca fiind constant: viteza luminii. Viteza luminii în vid* (despre această noțiune de vid, în capitolul Note, vorbim mai pe larg), deși nu chiar exact, dar de dragul simplității, este de 300.000 km/secundă. Garry Zukav în cartea *Maestri dansatori Woo Li* scrie explicit și cu spirit ludic despre chestiunile ridicate de viteza luminii.

„În experiențele lor fizicienii au descoperit ceva cu totul deosebit legat de viteza luminii. Ea face abstracție de mecanica clasică a teoriei transformărilor. Desigur, este imposibil dar, independent de aceasta toate experiențele dovedesc contrariul. Viteza luminii este, probabil, cel mai de neînțeles fenomen descoperit vreodată. Pentru că, niciodată nu se schimbă.

- *Așa, deci! Spunem, că lumina se deplasează întotdeauna cu aceeași viteză. Ce este deosebit în asta?*

- *Ei, ei, -ar zice un fizician deznădăjduit de prin 1887- tu pur și simplu nu înțelegi chestiunea. Problema este că, independent de contextul, de împrejurările măsurărilor, independent de viteza celui care măsoară, viteza luminii este întotdeauna 300.000 km/s.*

- *Și asta nu e bine? – întrebăm cu sentimentul că aici se întâmplă ceva deosebit.*

- *Mai rău de-atât –răspunde amicul nostru fizician- imposibil. Uite, -spune în timp ce caută să își impună o stare de liniște și calm, imaginează-ți că avem în față un bec în stare de repaus. Cineva, aprinde și stinge lumina, iar noi măsurăm*

viteza de deplasare a luminii plecată din acel bec. Cât crezi că este?

- *300.000 km/s –este viteza luminii, răspundem.*

- *Corect, -spune fizicianul cu mina unui om a toate știutor ceea ce ne cam*

pune într-o situație ciudată. Acum imaginează-ți, că becul, adică sursa de lumină, este tot în repaus, în vreme ce noi, ne apropiem de ea cu o viteză de 200.000 km/s. Care este rezultatul pe care îl înregistrăm în ce privește viteza luminii?

- *500.000 km/s, – îi răspundem; adică la viteza de deplasare a luminii*

adăugăm cei 200.000 km/s cu care ne deplasăm noi. Aceasta e modul de calcul al mecanicii clasice.

- *Eroare! Strigă fizicianul. Chiar asta e esența problemei! Viteza de deplasare luminii este, în continuare, 300.000 km/s.*

- *Stai puțin. – îi zicem. Asta e imposibil. Spui, că becul este în repaus și, și noi suntem în repaus, atunci viteza fotonilor care părăsesc becul este exact pe-atâta cât este atunci când ne deplasăm cu foarte mare viteză către sursa de lumină? Nu este normal. Când fotonii părăsesc becul, o fac cu 300.000 km/s. Dacă și noi ne deplasăm –opusului lor- viteza măsurată ar trebui să fie mai mare. La drept vorbind, ar trebui să măsurăm o valoare dată de suma vitezei lor de deplasare plus viteza noastră de deplasare, în cazul unei deplasări în sens opus direcției de deplasare a fotonilor. Valoarea măsurată a vitezei ar trebui să fie 300.000 km/s + 200.000 km/s.*

- *E-adevărat, – zice amicul nostru, dar totuși, nu este atât. Tot 300.000 km/s*

vom măsura și pe mai departe, ca și cum am fi tot în repaus. Face o pauză, suficient de mare pentru ca informația să poată pătrunde mai în adânc, apoi continuă:

- *Să luăm cazul contrar. Să presupunem, că lumina este cea aflată în repaus, iar noi ne depărtăm de ea cu 200.000 km/s. Cu ce viteză se deplasează acum, fotonii?*

- *100.000 km/s? –zicem noi, cu oarecare timidă speranță în glas. Viteza luminii minus viteza cu care ne străduim a ne depărta de fotoni.*

- *Eroare! Din nou, eroare! – strigă amicul. Așa ar trebui să fie, dar nu este așa. În continuare, viteza fotonilor este 300.000 km/s.*

Greu credibil. Vrei să spui, că dacă o sursă de lumină este în repaus, iar noi dorim a măsura viteza de deplasare a fotonilor în vreme ce și noi suntem în stare de repaus, această viteză va fi identică chiar dacă ne depărtăm, ori apropiem, cu mare viteză de sursa de lumină? În toate cele trei cazuri avem același rezultat?

- *Exact, -răspunse fizicianul, 300.000 km într-o secundă.*

- *Ai vre-o dovadă?*

- *Am, din păcate. Doi fizicieni americani, Albert Michelson și Edward Morley tocmai au încheiat o serie de experiențe care au demonstrat faptul, că viteza luminii este o constantă, indiferent de starea de mișcare a observatorului. Asta nu poate fi așa, -suspină amicul nostru, dar totuși așa este. Cu totul inexplicabil. ”*

În urma explicației plastice a lui Garry Zukav m-am gândit, că trebuie analizată situația și din altă perspectivă. Ce s-ar întâmpla dacă am accepta faptul, că măsurătoarea noastră își justifică poziția. Este posibil ca ceea ce vom percepe drept mișcare să nu se desfășoare în acel mediu pe care îl numim spațiu? Luând ca punct de plecare rezultatul măsurărilor, comparând mișcarea noastră celei a fotonilor, putem obține o singură concluzie:

În Univers totul, în raport cu lumina, stă pe loc! Dacă vom raporta mișcarea față de lumină, atunci în Univers nimic, dar nimic nu mișcă! Sunt în deplină cunoștință de cauză cu faptul, că aceste afirmații sunt antitetice experienței noastre cotidiene și nici pentru o clipă nu vreau să afirm, că acel sentiment potrivit căruia totul e în mișcare, nu e real. Bănuiesc numai, că această mișcare este de o cu totul altă natură. Mai exact, e de natură mentală. Această ipoteză de lucru s-ar plia perfect coniecturii lui Einstein, potrivit căreia spațiul și timpul sunt numai construcții mentale. Mai mult chiar, s-ar pune în lumină anume de ce are o influență atât de mare dispoziția psihică asupra percepției trecerii timpului. Potrivit opiniei lui Einstein, dacă petrecem două ore în compania unei femei deosebit de frumoase, avem impresia doar unei clipe, în timp ce fie că numai o clipă stăm pe-o sobă încinsă avem impresia câtorva ore. Deci, dacă timpul și spațiul -cu toată materia existentă în acest câmp- este construcție mentală, atunci fiecă mișcare petrecută în acest câmp s-ar cuveni să fie, de asemenea, o construcție mentală. Există ceva, ce ar putea sublinia această ipoteză și poate că apare dintr-un loc cu totul neașteptat, anume din nișele fizicii

cuantice.

1. Dacă actualele noastre opinii legate de spațiu și timp sunt eronate, ele ar trebui să fie vizibile și în rezultatele cercetărilor întreprinse. Adevărul este că nu numai viteza luminii este cea care ne-a pus în fața unor dificultăți. Fizica cuantică și mecanica cuantică, dezvoltate de către Werner Heisenberg, au reușit cu o mare rigoare statistică să descrie evenimentele universale fără să răspundă însă, chestiunilor ridicate de fizicieni. Ori de câte ori cercetătorii puneau o întrebare, mecanica cuantică răspundea cu un paradox. Iată, un exemplu:

În mecanica clasică, un corp ori o particulă poate fi determinată cu ajutorul parametrilor de stare. Ecuația lui Heisenberg arată, că totalmente independent de precizia instrumentelor de măsură, nu există posibilitatea de stabilire sincronă a poziției și impulsului unei particule, ca de pildă, a unui electron. Cu alte cuvinte, dacă putem preciza locul unui electron, atunci nu putem ști de unde a ajuns el acolo. Dacă, însă, micșorăm deschiderea unui accelerator de particule vom cunoaște cu exactitate locul de unde a pornit electronul, dar nu putem preciza, unde anume își va face el apariția. Putem face un calcul al probabilității în ce privește eventualitatea apariției sale într-un loc anume. În cazul unui corp, de pildă a unei mingi aruncate, putem ști cu exactitate balistica acesteia, dar acest calcul este nul în ce privește cazul micro particulelor. Această descoperire a fost făcută publică în anul 1927 sub numele de „Conjectura lui Heisenberg”. Heisenberg a tras concluzia: în fizica particulelor putem lucra doar cu calculul probabilităților, iar aceasta e ceva ce oferă posibilitatea unor evenimente cu totul imprevizibile. Legat de imprevizibil, opinia lui Einstein era cu totul alta. O dată el a afirmat, că ... „Dumnezeu nu joacă jocuri de noroc”. În ce mă privește, mi-a fost suficient de dificil să diger această conjectură a lui Heisenberg. Dacă ceea ce este numit spațiu, este independent de gândurile noastre, atunci de ce nu putem urmări balistica unui electron între două puncte facultative ? Pe de-altă parte, ce se întâmplă dacă și în acest caz vom căuta să modelăm rezultate ale unor măsurători reale și exacte, unei percepții greșite despre un anumit spațiu și timp ? Care să fie condiția pentru ca să putem urmări traiectoria balistică a unui electron între două puncte ? Probabil, că acestei traiectorii să îi existe, independent de gândirea noastră, un spațiu real. Dar există un asemenea spațiu ? Practic, electronul poate fi studiat doar într-un singur punct, odată. Dacă ar exista două, trei, sau mai multe puncte între care s-ar putea mișca un electron, atunci sigur nu ar fi dificilă supravegherea acestei traiectorii. Dacă asemenea puncte nu există, iar spațiul este într-adevăr o construcție mentală,

atunci, probabil, întregul proces devine mai ușor inteligibil. Devine clar și faptul pentru care nu vom găsi „particule materiale” elementare, căci independent de existența conștiinței noastre, ar fi necesară prezența unui spațiu viabil, de asemenea liber față de propria noastră conștiință. Apoi, m-am gândit din nou la viteza luminii, care este constantă potrivit fiecărei măsurători. Dacă în Univers nu există, cel puțin două puncte reale liber de gândirea noastră, este de înțeles faptul, că în raport cu fotonii nu mișcăm nici măcar un pas. *Nu avem unde!* Descoperirile lui Einstein și Heisenberg sunt valide și valoroase și aparte, una față de cealaltă, dar pot fi aduse la numitor comun numai dacă acceptăm, că spațiul, timpul, respectiv impresia faptului că ne mișcăm sunt construcții mentale. Precum și creierul, care aidoma este. Dacă aș dori să duc raționamentul mai departe, ar trebui pusă eretica întrebare: dacă Universul este o construcție mentală, atunci sigur așa numita viteză a luminii este cea mai mare în Univers ? Ce semnificație are viteza în această corelație unde spațiul de parcurs există doar în mintal (în gând, în conștiință), ? Oare gândul în sine nu dispune de un nivel energetic apt spre a cuprinde întregul construcției ? Poate, în acest caz, ar exista șansa ca informația să ajungă -cu viteza gândului- oriunde și imediat ! Există multitudine de întrebări rămase fără răspuns și, fie una sau alta, probabil ne surprind. Este nevoie de o muncă masivă de cercetare, de un nou mod de gândire, de fizicieni dispuși să pătrundă în necunoscut, **renunțând la perspectivă asupra lumii bazată pe o presupusă stabilitate**. Există semne încurajatoare, care indică faptul, că toate acestea au început deja. Imaginea despre lume se schimbă. Sunt puțini cei care au urmărit această dezvoltare dramatică cu atenție sporită, această temă fiind, în opinia lui Garry Zukav, atât de incomodă încât mulți fizicieni mai bine o evită. Noua descoperire a erei celei noi a fost anunțată în anul 1964 prin apariția rezultatelor lui John Bell...

1. Aceste rezultate au căpătat notorietate sub numele de Teorema lui Bell. Fizicianul american Henry Stapp în lucrarea sa ce apărarea cu sprijinul celor de la „ U.S. Energy Research and Development ” scria, în 1975, următoarele: „*Teoria lui Bell este descoperirea cea mai adâncă de pe ogorul științei.*” Fără ca să intru peste măsură în detaliile teoremei lui Bell, aceasta poate fi rezumată astfel:

În lumea particulelor elementare între evenimente certe pot avea loc asemenea conexiuni, care în cel mai bun caz pot avea explicația unei propagări a informațiilor cu o viteză ce o depășește pe cea a luminii.

„ Conexiunile cuantice care depășesc viteza luminii, privite cel puțin sumar, pot oferi explicații asupra unor fenomene psihice. De pildă, telepatia apare frecvent ca

un eveniment spontan. De la Newton încoace, fizicienii s-au lepădat de fenomenele parapsihologice. Fapt este, că majoritatea fizicienilor nici nu crede în existența acestora. În acest sens, teorema lui Bell poate fi aidoma calului troian în tabăra fizicienilor. În primul rând pentru faptul, că demonstrează că teoria cuantelor presupune asemenea conexiuni ce pot fi asemăunate comunicării telepatice, iar în al doilea rând, pentru faptul, că ne asigură acel cadru matematic în lumea căreia fizicienii sunt dispuși a formula opinii despre fenomene în care -ironie a sorții- ei nu cred. ”

(G. Zukav The dancing Woo Li Masters, 1981)

Exista deci, un anume fel de legături între aceste unde, denumite ca particule elementare, iar informațiile pot circula în mod direct de la o particulă la cealaltă. Nici nu pare ceva deosebit, **dacă privim Universul ca pe o construcție mentală unde nu există un spațiu real și un drum real pe care informațiile ar trebui să le străbată.** Teoria lui Bell a fost restrânsă pentru cazurile perechilor unice de fotoni și inițial fizicienii au apreciat că teoria nu are semnificații speciale dat fiind faptul, că și pe mai departe nu există posibilități ca o informație, echivalentă unui semnal, să poată fi transmisă mai rapid decât viteza luminii. O schimbare dramatică a adus, în acest domeniu, profesorul universității din Köln, Dr. Günter Nimtz. Potrivit acestuia, există posibilitatea de a transmite informații cu mult peste limitele vitezei de deplasare a luminii. El a reușit, cu ajutorul unor unde modulate, să transmită Simfonia 40 a lui Mozart, printr-un perete gros de 11,4 cm cu o viteză de 4,7 ori mai mare decât cea a luminii. Alții, precum Raymond Chiao, Aefraim Steinberg și Paul Kwiat cercetători ai Universității Berkeley au semnalat existența unor fotoni, care se pare, că se deplasează cu peste 1,7 ori viteza luminii. Profesorul Nimtz și-a desfășurat experiențele cu microundele modulate în anul 1992. Există cercetători ce afirmă, că penetrarea unui obstacol de numai 12 cm. este un rezultat neglijabil dacă vrem să transmitem informații la mare distanță cu viteze superioare celei a luminii. Alții comentează, dacă Simfonia 40 a lui Mozart poate fi calificată drept semnal, sau nu ? Krauss Ferenc de la Catedra de tehnică din Viena a semnalat, de-asemenea, faptul, că potrivit cercetărilor sale valoarea de 300.000 km/s nu este viteza maximă a luminii. (IPC Magazines, Features New Scientist, 01 aprilie 1995, vol. 146 Nr. 1971) Pășim cu nesiguranță pe un drum și parcă opunem oarecare rezistență, ideii că 300.000 km/s nu este viteza maximă ce poate fi atinsă în Univers, în ciuda faptului că, deocamdată nu putem preciza o limită superioară a vitezei. Nu e cert, că tocmai viteza este acel parametru asupra căruia trebuie să ne concentrăm atenția într-un Univers, care după toate aparențele este o

construcție mentală. Este, desigur opinia mea, dar într-un asemenea Univers așa s-ar cădea ca **viteza gândului să fie cea mai mare**. Poate este improprie denumirea de viteză, căci spațiul prin care trece există, de asemenea, numai în gând. Devine mai clar faptul, că sunt la dispoziția noastră, independent de noțiunea de timp, comunicarea telepatică instantanee, percepția subită, cunoașterea spontană precum și certitudinea faptului, că ne stau la dispoziție toate informațiile din, și în, Univers. Avem posibilitatea de a ne întâlni oriunde, oricând, cu orice gând. Mai degrabă este vorba de natura și sensul preocupărilor noastre, de maniera capacității noastre de acomodare sintonică cu natura unei „emisii” certe pe care apoi, cu ajutorul creierului să o transformăm într-o realitate cotidiană. Aceasta este acea „realitate”, diferită pentru fiecare dintre noi. S-a risipit vraja. Am reușit depășirea barierei superioare a magicei viteze de de 300.000 km/s . Viteza luminii în vacuum nu mai este limita superioară a vitezei în Univers. Experiența Dr.-i Nimtz scoate la lumină faptul, că informația poate fi transmisă cu o viteză superioară vitezei luminii fără ca această informație, conform supozițiilor noastre anterioare, să adere undeva în trecut, ori în viitor. Cu cât este mai rapid transferul informațional cu atât ne apropiem de expresia faptului că se întâmplă ACUM. Ceea ce pentru oamenii de știință și cercetători e nou și incert, pentru o mamă sensibilă a fost și este ceva la îndemână și de la sine înțeles. O mamă simte imediat dacă s-a întâmplat ceva cu copilul ei. Alții se trezesc din somn chiar în momentul decesului unei rude, iar alții, îndeobște gemenii, au capacitatea de a simți ceea ce se întâmplă cu celălalt frate. E de-a dreptul firesc pentru majoritatea dintre noi, ca atunci când telefonăm cuiva, acea persoană să ne spună: ce interesant, chiar acum m-am gândit la tine. Cu mâna pe inimă, nu-i așa că în sinea noastră știm cu toții, că gândul zboară mai repede decât lumina! Dovada nu este undeva în afară, ci în noi înșine. Descoperirile fundamentale ale fizicii, apoi faptul că e imposibilă determinarea gândului, precum și al acelor întâmplări din preajma morții, toate acestea conduc în aceeași direcție: **considerațiile noastre despre spațiu și timp sunt eronate**. Spațiul și timpul sunt construcții mentale, pe deplin libere de conștiința noastră, de starea acesteia și, într-un anume sens sunt tot atât de iluzorice precum iluzoric este locul Pământului în Univers. Astfel, ne-a rămas un singur loc neexplorat: **gândul și forța acestuia**.

FORȚA CREATOARE A GÂNDULUI

A fost o dată un tânăr arcaș, care a câștigat mai multe întreceri. Într-o bună zi a aflat, că există un maestru Zen, foarte bătrân, care mânuiește foarte bine arcul. Tânărul, avea o mare încredere în măiestria sa. Era mândru și cam înfumurat. De

aceea, îl chemă la-ntrecere pe bătrân. Era, fără îndoială, un foarte bun arcaș tânărul nostru. Cu o precizie nemaivăzută, el ochi exact în mijloc ținta, iar cea săgeată trasă o despică pe a-ntâia.

- *Aș vrea să văd, ești în stare de așa ceva ? zise el bătrânului.*

Bătrânul nu-și scoase arcul, ci îl rugă pe tânărul arcaș să îl urmeze. Curiozitatea îl mână pe tânăr să-l însoțească pe maestru. Ajunseră lângă o prăpastie Deasupra acesteia, în locul punții prăbușite, un trunchi se anina. Bătrânul păși pe-acest, abia-abia ținându-se, copac până la mijlocul hăului. Ținti spre un arbore din depărtare și-și slobozi cu calm săgeata-i știutoare.

- *Acum e rândul tău, -zise mai tânărului său, coborând cu calm de pe trunchiul de copac. Tânărul privi cu groază înspre hău, fără curajul de a păși. Maestrul zise:*

- *Ai stăpânit teribil arcul, dar nu poți stăpâni gândul ce zboară lansând săgeata.*

(Poveste Zen)

Povestirile Zen au câteva veacuri, încă de prin anii 1200 fiindu-ne cunoscute. Maeștri Zen știau extrem de bine cât de importantă este supravegherea gândurilor înainte de controlul asupra mediului înconjurător, ba după cum rezultă din învățăturile lor, aveau cunoștințe temeinice despre natura reală a Universului.

„ O dată, doi oameni stăteau de vorbă despre un steag în bătaia vântului.

- *În realitate vântul este cel care se mișcă –spuse unul dintre ei, dar celălalt nu îl aprobă.*

- *Nu. – îi zise, în realitate drapelul e cel care se mișcă.*

Discuția celor doi atrase atenția unui maestru Zen, care tocmai trecea pe-acolo, acesta intervenind în dispută.

- *Nici steagul nu mișcă, nici vântul nu mișcă – zise. În realitate mintea, gândul este cel care se mișcă. ”*

(Poveste Zen)

A ști deci, că **Universul este o construcție mentală nu este deloc o noutate**, ceea ce nu e mai puțin copleșitor. Pentru înaintași -cu mici excepții- acest fapt era cu totul de neînțeles, chiar și pentru noi e dificil de acceptat. Căutăm a înțelege realitatea grație puterii cugetului, dar unii dintre noi privim lumea și „evenimentele exterioare” de parcă ar fi absolut independentă de-a noastră lume individuală a spiritului. Ei bine, nu e așa. Imaginea interioară despre lume, își pune amprenta asupra dimensiunii noastre meditative, a cugetului. Această dimensiune, cugetul deci, este o construcție mentală.

În urma observațiilor, medităm. După aceea, ne străduim să confirmăm drept autentică cugetarea. Heisenberg a fost atenționat de către Einstein, că un asemenea mod de gândire ascunde capcane. (*Heisenberg W. Frațiune și întreg*) Cum să evităm capcana ascunsă undeva în felul nostru de a gândi? Și în general, unde e capcana? Încet, încet imaginea a-nceput să devină mai clară. Dacă Universul e compus din energie, iar o calitate inferioară de energie este supusă forței mentale, atunci oricare din tentativele prin care am încerca argumentarea unuia din aceste cugetări devine o formă a concurenței. Gândurile noastre determină cu anticipație ce anume este ceea ce cercetăm și, cum anume ar trebui de demonstrat, în înțelesul cugetării, subiectul cercetărilor noastre. Experiențele, rezultatele acestor studii sunt, de asemenea, construcții mentale de aceea, ele se vor alinia pe lista argumentelor care vor pleda în favoarea țelului propus. **Ajungem în cele din urmă la acel rezultat pe care ni l-am propus încă înaintea experienței.** În acest fel este extrem de ușor a gândi, a descoperi și a demonstra noi adevăruri. Doar că, între realitate și adevăr există o diferență. Când descoperim un nou adevăr, pe care îl și demonstrăm, cu multă ușurință îl și cheltuim în căutarea altuia și mai nou. Și, aici este capcana! **Într-un Univers construit de forța gândului și dirijat tot de construcția mentală se poate demonstra orice, mai exact tot ceea ce nu este în contradicție cu natura reală a Universului.** Numai atunci, când elaborăm gânduri potrivnice naturii reale a Universului, ne izbim de obstacole imbatabile, ori de rezultate dificile din punct de vedere analitic. Ori, în ciuda unor rezultate neobișnuite, chiar confuze, continuăm a crede cu îndârjire în corectitudinea cugetului, ba chiar adecvându-l -cu prețul unor compromisuri-, imaginii noastre despre lume, în loc să ne străduim a potrivi această imagine la rezultatele măsurărilor noastre. Aceasta e chiar capcana incriminată. Nu facem nici măcar efortul de a presupune faptul, că eventual am pornit de la o premisă confuză și e posibil ca opinia despre natura dimensiunii materiale, temporale, cosmică a Universului să fie eronată. Am evaluat, că față de viteza fotonilor nu mișcăm nici măcar un pas, iar rezultatul ne-a și condus către teoria relativității. Am constatat, că electronul poate fi

măsurat o dată doar într-un singur punct, mai exact numai într-un spațiu extrem de restrâns și că, balistica acestuia nu poate fi determinată în cazul deplasării sale între două puncte alese arbitrar. Potrivită imaginii noastre despre lume această constatare a condus către așa numita Conjectură a lui Heisenberg. **Se pare, că ținem atât de mult la imaginea formată despre lume, încât suntem în stare de orice compromis.** Admitem până și premise de-a dreptul neverosimile, ca de pildă faptul că viața poate fi creată din materie neînsuflețită. Admitem gândul ca și creație a unei structuri vii materiale, dar suntem în imposibilitate de a calcula gândul; ne exprimăm cu neîncredere în legătură cu existența telepatiei și vederii la distanță doar pentru simplul motiv, că nu au adecvare în reprezentarea materialistă despre lume. Sunt mulți cei care se frământă în legătură cu aptitudinea creierului aflat în moarte clinică de a culege informații despre evenimente ce se petrec, chiar dincolo de încăperea salonului. Facem toate astea pentru a nu modifica opinia noastră cu privire la reprezentarea despre lume, în ultimă instanță o imagine ascunsă în interiorul unui gând. Experiențele, realizările pozitive, chiar și insuccesele desfășurate cu scopul cunoașterii și înțelegerii Universului ne tot apropie de realitate, dar fiecare nouă și susținută teorie devine un avertisment: **Universul este un ocean de energie, care se supune cu ascultare și flexibilitate puterii gândului, oferind posibilitatea existenței depline cu excepția a ceea ce contravine naturii reale a Universului.** În ce privește natura reală a Universului, după toate semnele este o construcție mentală, gigantic și în amănunt elaborată. Nu este liber față de conștiința noastră, iar în mod obișnuit este nemărginit în timp și spațiu. În acest Univers **argumentul irefutabil este, întotdeauna, reprezentarea, cugetarea individuală, dar pentru fiecare dintre noi această reprezentare este diferită. Cu alte cuvinte, în mod obiectiv realitate liberă față de cel care observă nu există.** În cartea sa *Viziunea mea despre lume*, Einstein scrie următoarele: „*Gândirea impecabil logică nu poate conduce la o știință despre lumea empirică. Toate cunoștințele cu privire la realitate încep și se termină cu experiența. Acele deducții care sunt rezultate ale gândirii pur logice, nu conțin absolut nimic din realitate.*” (Einstein A. *The world as I see it*, Citadel Pr. 1993)

Să pornim și în cele ce urmează de la faptul, că toate fenomenele pe care noi le percepem drept lume materială nu sunt decât mulțimea dezvoltată a imaginilor cugetului, iar aceste imagini se prezintă ca spații exterioare și evenimente exterioare trase în banda de frecvență corespunzătoare lumii materiale căreia omul îi este armonizat. La cinema, sau în fața televizorului omul este conștient de faptul, că imaginile bidimensionale nu sunt o realitate. Pe acel ecran de cinema ori televiziune poate fi proiectată orice imagine. Dar ce se întâmplă, când plecăm

din sala de cinema, sau din fața televizorului ? Împreună cu imaginile tridimensionale ale cotidianului, mulțimea informațiilor reflectate de senzorii de care dispunem, vor fi considerate drept fermă realitate. Întrucât Universul este o construcție mentală și cugetul este aidoma. O construcție mentală. Aceasta înseamnă, că tot ceea ce omul percepe ca realitate poate fi schimbat prin simplul fapt că individul își schimbă gândurile. Dacă aceasta e adevărat, atunci există posibilități pentru ca o realitate tridimensională să fie schimbată altei realități tridimensionale, individul luând-o și aceasta ca pe o realitate. Dacă însă nu există perspective pentru această posibilitate, înseamnă că tot acest fir al gândirii este eronat. Avem deci, posibilitatea ca realitatea tridimensională, întreg ansamblul gândirii cuiva să îl schimbăm altei realități ? Este posibil ca individul să vadă și să simtă complet altceva decât oamenii aflați în preajmă-i ? **Răspunsul e: da !** Nu e nevoie de nimic altceva decât de un hipnotizor priceput. Acel individ, care poate fi sensibilizat gândurilor unui hipnotizor în câteva clipe se poate „trezi” la o cu totul nouă realitate. Persoana hipnotizată nu va vedea și nu va simți ceea ce le e dat celorlalți ci, doar ceea ce hipnotizorul îi va transfera conștiinței acestuia. Și, va fi pe deplin certă, acea persoană, precum că tot ceea ce vede și simte este absolut real. Și chiar este, pentru el. Experiențele de acest pun în lumină cât de puternică este asupra noastră, forța gândului ce ne creează acel mediu pe care noi îl numim realitate. Eu însumi, am învățat câteva lucruri fundamentale efectuând câteva experiențe de hipnoză, interesante. Cunoștințele și experiența în acest domeniu-mi sunt elementare, dar suficiente spre a nu fi obligat a mă sprijini pe informațiile altora. Am probat faptul, că persoanei aflate sub hipnoză i-au apărut pete roșii în palmă numai pentru faptul, că informațiile pe care le recepționa îl înștiințau de faptul, că o țigară aprinsă îi este apropiată de palmă. Nu oricine poate fi hipnotizată, ar spune -nu fără dreptate-, scepticii. Ce se întâmplă, deci când nu există prin preajmă un hipnotizor și ne proiectăm propriile gânduri ? Să ne imaginăm două persoane la promenadă. Unul este un mare iubitor de animale, și adoră câinii. Celălalt, probabil în urma unei amintiri neplăcute din copilărie, este mai mult decât speriat, chiar îngrozit la vederea câinilor. Deodată, amândoi observă un câine fugind spre ei. Văd ei același câine, oare ? Asupra culorii și mărimii câinelui ar putea cădea de acord, cu toate că persoanele cărora câinii le trezesc groaza exagerează dimensiunea acestora. Dar sentimentele trezite de apropierea câinelui vor fi fundamental diferite în cazul celor doi aflați la plimbare. Sub impresia unor experiențe și clauze anterioare, cât și al așteptărilor fiecăruia unul dintre acești oameni va fi inundat de bucurie pe când asupra celuilalt se va prăbuși un noian de temeri și sentimente de groază. Am putea afirma, că ei văd doi câini totalmente diferiți unul de celălalt. Unei terțe aflată în exterior i-ar fi absolut sigură convingerea, că spre amândoi

aleargă același câine, scăpându-i din vedere faptul, că ceea vede este a treia „versiune” a câinelui. Am putea risca o exprimare a faptului, că fiecare din noi suntem locuiți de propria-ne lume individuală, de gândirea particulară a fiecăruia. Avem, se pare, aptitudinea de a accepta lumea exterioară drept realitate, însă convingerile și speranțele noastre intime își pun amprenta asupra tuturor trăirilor, cugetărilor noastre. Desigur, realitatea exterioară poate avea o parte pe care marea majoritate a noastră o percepe asemănător. Din preaplinul trăirilor și cugetărilor noastre, acest fragment este doar o câtime a întregului, întreg ce se diferențiază individual de la om la om. În ciuda acestui fapt suntem dispuși, ca întregul trăirilor și cugetărilor noastre despre lumea materială, să-l aducem la numitor comun. Inițial, negociem acordul cu privire la ceea ce este perceput asemănător, apoi acest fragment urmează a fi separat de acele fenomene aflate în compania sentimentelor și cugetărilor noastre și numim aceasta, realitate obiectivă. Cu toate acestea, se-ntâmplă deseori să nu credem ceea ce vedem ci, să vedem ceea ce credem. În același bărbat, un copil își va vedea tatăl, o femeie iubitul, jandarmul un potențial contravenient, iar medicul un pacient. Fiecare, are dreptate cel puțin din punctul său de vedere. Consecință a faptului, că suntem atenți doar la unele părți din întregul fenomenelor care ne înconjoară, iar acestea urmând a fi domesticite conform așteptărilor noastre, până și acest fragment minuscul de realitate obiectivă a fi distorsionat. Un alt fapt, nu mai puțin interesant este, că în această reprezentare a universului gândurilor putem, sau am putea realiza un contact numai cu un ceva care posedă analogul intern al gândurilor. Un exemplu expresiv în acest sens este amnezia totală. Pentru cineva care își pierde amintirile, își uită numele, adresa și neamurile, până și propria-i locuință devine „inexistentă”. Să ne imaginăm următoarea situație:

Avem de efectuat, în cea mai mare grabă, niște cumpărături și, într-un moment de inspirație, solicităm unui prieten împrumutul mașinii. Ca urmare importanței scopului, acela al cumpărăturilor urgente, care nu ne scapă nici o clipă „de sub ochi”, nu acordăm importanță majoră mașinii prietenului nostru. De cum ieșim din magazin, observăm imensul spațiu de parcare, cu câteva sute de mașini garate. Din păcate nu reușim să rememorăm vreun detaliu al mașinii și nici locul în care am garat-o. E neplăcut ? Fără îndoială. Dar ceea ce nu se găsește în minte, pentru noi nici nu există. Deseori îmi aduc aminte de-o întâmplare petrecută în anul 1975, în București pe vremea stagiului militar. Într-o senină dimineață de vară, în timpul adunării, am observat pe bolta cerească, apariția, dinspre nord, a unui obiect sferic strălucitor de culoare argintie, deplasându-se vertiginos deasupra noastră înspre locul de unde tocmai răsărea

Soarele. Se întâmplă ceva și mai interesant, dat fiind faptul că de-acum deși vedeam obiectul acela „din spate” și împotriva luminii solare, el continua să strălucească argintiu și extrem de intens. Această întâmplare decurse în doar câteva clipe, iar eu, agitat, strângându-l tare de braț pe locotenentul de lângă mine, îl întrebai:

- L-ați văzut?! Ce-a fost asta ?!
- Avion.
- Păi, cum să fie avion ? Nici tu zgomot, nici aripi ș-apoi viteza aia uluitoare și, și lumina aceea puternică !...
- Locotenentul dădu din umeri și cu o liniște stoică în glas, răspunse:
- Atunci n-a fost avion.

Una din cele mai minunate trăsături ale Universului este, probabil, acela că fiecare om este capabil de a se adapta propriei sale societăți a gândurilor. Suntem creatorii și autori ai atracției a tot ceea ce constituie mediul nostru înconjurător, dar vedem din acesta doar atâta cât permite nivelul conștiinței. Omul situat la un nivel inferior al conștiinței e predispus ca „adevărul ” său particular să-l considere drept adevăr absolut. Majoritatea sunt convinși că au dreptate și într-un oarecare sens aceasta e chiar așa. Astfel, iluzia e perfectă.

Abundă polemica și scandalul. Actualmente trăiesc pe Pământ peste 6 miliarde de oameni în marea lor majoritate fiind convinși, că viața este așa cum o văd. Peste 6 miliarde de imagini despre lume numai pe Pământ. E mult chiar și a-ți imagina. Fiecare crede în dreptatea sa fie că trăiește în lumea computerelor, sau în jungla amazoniană. Din nefericire sunt mulți a căror idee despre lume este atât de redusă încât își anulează până și șansele individuale. Despre ce șanse individuale este vorba ? Despre oportunitățile oferite de forța gândurilor într-un Univers care se supune acestei puteri a gândului. Despre acele posibilități de schimbare atât în ce ne privește pe noi înșine, dar și mediul nostru exterior, prin simpla schimbare a modului nostru de gândire. Curios faptul, că înaintașii noștri cunoșteau mult mai multe despre acest lucru. În Egiptul antic Vălul lui Isis, cea

care ascundea realitatea din fața omului, era echivalența iluziei. În India se vorbește și în ziua de azi despre vălul maya. Același cuvânt era folosit și de către civilizația Maya din America de Sud. Maya înseamnă vrajă. Deci, există un vâl pe care noi înșine îl construim, care acoperă întreaga imagine din fața noastră. Ceea ce vedem e vâlul înșăși, deci abia o mică parte din întreg pe care prejudecățile și așteptările noastre o denaturează (deformează?). Realitatea e mult mai mult decât atât. Noroc, că avem timp suficient spre a o recunoaște...

CELĂLALT NUME AL REALITĂȚII ETERNE

Fiindcă timpul și spațiul sunt construcții mentale, iar nouă oamenilor ne aparține într-o mare măsură rolul activ de creare a acestora să însemne, oare, că existăm în afara timpului și spațiului ? Poate să însemne aceasta, că ceea ce este viu are viață eternă într-o sferă mai înaltă ? Potrivit definiției, nu, doar că ceea ce nu are sfârșit nu poate avea nici început... La definirea realității eterne de la început și fără sfârșit trebuie tot așa precum o dreaptă infinită. În absența spațiului absolut, a timpului absolut -adică, al unui spațiu și timp libere de conștiința noastră-, realitatea eternă nu mai este un deziderat, căci este starea naturală a Universului. În prezent, acele experiențe, teorii care nu pot fi exprimate și matematic nu mai dețin vreo valoare. Hermann Minkowsky, profesorul de matematici al lui Einstein, sub impulsul teoriei relativității a-nceput o febrilă activitate de cercetare.

„ Rezultatul muncii sale captivante, înnoitoare este un grafic ce ilustrează derivatele și diferențele matematice ale prezentului, trecutului și viitorului. Cel mai captivant rezultat, care poate fi citit din acest imens cumul informațional nu este altceva decât faptul, că trecutul complet al individului, dar și întregul său viitor se întâlnesc, întotdeauna și pentru totdeauna, într-un singur punct, și chiar ACUM. În plus, ACUM-ul fiecărui individ poate fi localizat într-un singur punct și niciodată nu poate fi altundeva, decât AICI (independent de locul observatorului). ” (Zukav G. De Dansande Woo Li Măstarna 1981, pag. 190)

În anul 1908 Minkowsky și-a exprimat astfel, viziunea:

„ După toate acestea spațiul și timpul sunt condamnate, fiecare separat, a umbră să pălească. Doar, un fel de combinație a celor două mai poate păstra o realitate independentă. ”

Deci, există pentru aceasta un indiciu matematic. Există, pentru noi, un singur

timp: eternul acum. Avem un singur loc: aici. Oriunde aş fi, orice-aş face, întotdeauna e adevărată propoziția: „Eu acum sunt aici.”

ACUM e numele şi prenumele realităţii eterne.

EU ACUM SUNT AICI.

Acesta e fondul şi punctul de plecare a fiecărei existenţe şi se pare, că nu există ceva ce ar putea schimba aceasta. Totodată, aceasta înseamnă că EU am existat, sub o formă oarecare, dincolo de spaţiu şi timp, căci **EU sunt creatorul acestui timp şi acestui spaţiu, prin gândire. Aceasta înseamnă, că **EU sunt capabil a manevra şi a aplica aceste gânduri, deci acest EU ar trebui să existe la un nivel al energiei, sau conştiinţei, superior chiar şi al gândurilor, prezent deci pe frecvenţele acestor niveluri.****

VIZITATORI EXTRATERESTRII ?

În gândirea noastră tot mai des îşi face loc ideea despre posibilitatea că şi pe alte planete ar putea exista civilizaţii dezvoltate, realizarea unor contacte cu acestea preocupă cât se poate de serios pe oamenii de ştiinţă. Cunoscutul astrolog Carl Sagan (1934-1996) vorbea deseori cu mult optimism despre posibilitatea de a realiza contacte cu civilizaţii străine, dar nu a uitat să ne atragă atenţia despre piedicile şi limitele cauzate de modul nostru de gândire.

„ Suntem aidoma triburilor izolate din Noua Guinee, care comunică prin lovituri de tobe şi soli cu membrii celorlalte triburi. Dacă i-am întreba despre cum îşi imaginează ei posibilităţile de comunicare cu civilizaţiile foarte dezvoltate, probabil s-ar gândi la nişte tobe extrem de mari şi mesageri teribil de iuţi. Nu şi-ar putea imagina o tehnologie care să le depăşească nivelul lor intelectual, cu toate că în tot acest timp semnalele unor reţele complexe de radio şi telecomunicaţii trec peste, deasupra şi în jurul lor. Noi suntem atenţi la tobele galactice, dar este posibil să ne scape atenţiei reţeaua de cablu galactic. Este posibil să putem percepe semnalele toboşarilor din văile galactice din vecinătatea noastră aparţinând unei civilizaţii cu ceva mai dezvoltată decât a noastră. Cele fundamental mai dezvoltate ne rămân şi pe mai departe ascunse în spaţiu şi timp. Contrar viitoarelor radiocomunicaţii galactice bine dezvoltate, existenţa unor civilizaţii foarte dezvoltate va fi considerată o legendă ireală . ” (Carl Sagan)

Eu sper, că totuși nu va fi așa. În timp ce scriam această carte m-au inspirat câteva idei interesante, pe care aș dori să-l împart cu Cititorul. Desigur, aceste gânduri nu au valoare științifică întrucât nu posed cunoștințe de specialitate legate de acest domeniu. În cel mai bun caz ele aproximează realitatea. Dacă, nici măcar, atunci să sperăm, că vor ajuta cuiva cu idei și abordări originale, să caute mai departe... Din momentul în care recunoaștem că spațiul și timpul realmente nu sunt altceva decât construcții mentale, ar trebui modificate toate concepțiile privind călătoriile interplanetare. Nu va avea nici un sens măsurarea în ani lumină a distanței de la cea mai apropiată planetă locuită. Într-un Univers, care realmente este o construcție mentală se întrezărește călătoria la un nivel energetic superior, unde spațiul și timpul -cel puțin din relatările celor aflați în moarte clinică- nu au o importanță atât de pregnantă, călătoria pe o sferă mai înaltă. Dacă dorim să călătorim spre corpuri cerești foarte îndepărtate soluțiile ar trebui căutate la niveluri energetice superioare, în sfere mai înalte. Ceva asemănător am reușit în comunicațiile terestre. Viteza sunetului în aer este de numai 340 m/s, dar prin aceea că aceste sunete de frecvență relativ joasă le-am transformat în unde electromagnetice mai înalte (telefon, radio), apoi le-am retransformat s-a reușit transmiterea sunetului de peste 900.000 de ori mai repede. Această tendință se observă și în cazul electronicii, aparate TV, telefoane mobile de ultimă generație utilizează tot mai mult frecvențe înalte în detrimentul materiei, comunicarea în acest fel fiind mult mai rapidă și de o calitate superioară. În ce privește deplasările, călătorim deocamdată, încercând să învingem o forță prin cealaltă. Mașinile trebuie să învingă inerția și frecarea, iar navele spațiale în primul rând, gravitația. Inerția, frecarea și gravitația sunt în schimb creația, sau consecința gândirii. Materia însăși -într-o altă definiție: acele unde staționare pe care le percepem ca materie-, este produs al gândirii creatoare. Gândurile noastre din subconștient, se pare, că pot menține fără dificultate activitatea funcțiilor noastre vitale, deci se luptă cu o sarcină cu care gândurile din mentalul conștient nu ar fi capabile. (Toate indiciile sugerează faptul, că inconștientul (cel puțin în sensul că nu avem cunoștință ?)

(Probabil de asta scăpăm atât de greu de kilogramele în plus ? În mod conștient căutăm să ne influențăm trupul, în vreme ce gânduri aflate în stare de inconștiință, mult mai puternice, îl mențin într-o anumită stare ?) Când ne străduim a schimba mediul suntem destul de valoroși în reușite, dar cu ce preț ? Desigur, este posibilă ridicarea nivelului energetic și tot odată frecvența, a ceva anume, dar în final de fiecare dată calitatea energetică a întregului sistem este deteriorată. Cel mai evident exemplu este chiar cel al acceleratoarelor de particule aceste având scopul de a ridica nivelul energetic al particulelor. În

strădania noastră de a menține câțiva electroni pe orbite circulare ,consumul energiei electrice utilizate este suficient pentru iluminarea unui orașel. Mai sunt de adăugat, echipa de cercetători, o armată de tehnicieni, echipamentele și imobilele absolut necesare pentru funcționarea unui accelerator. Oare nu este eronată ideea, care solicită realizarea unor construcții gigantice ? (Le numesc gigantice în funcție de acel minuscul electron și orbita sa, precum și la consumul energetic și rezultatul obținut.) Dacă, potrivit fig. 12, căutăm modificarea mediului nostru înconjurător, nu este de mirare foamea de energie a societății.

Fig. 12

Sfera gândurilor

*Câmp indirect de forță a gândurilor
gândurilor*

Câmp direct de forță a

Sfera lumii materiale

În acest caz forța gândurilor indirecte este forța gândurilor conștiente mai puțin eficientă bla bla blabla

Situație paradoxală. Fiecare nouă descoperire modifică și lărgeste înțelegerea și fantezia noastră față de Univers. Poate, că trebuie să ajungem la un anumit prag spre a modifica -cu o nouă concepție, un nou acces-, ceva asupra noastră și a mediului ce ne înconjură. Potrivit fig. 13 soluția ar fi mult mai eficientă, dacă am cunoaște mai multe despre cine și ce suntem în realitate.

Fig. 13

Sfera gândurilor

Câmp direct de forță a gândurilor

Sfera lumii materiale

Avem nenumărate rapoarte despre obiecte zburătoare neidentificate (OZN) Legat de acest subiect, cine are trăiri și întâmplări personale acela nu are nevoie de alte argumente. Cine nu are, ei bine acela nu poate fi convins împotriva voinței sale, căci natura argumentelor nu este exterioară, ci interioară. Potrivit raportorilor -și aceștia, în marea lor majoritate sunt piloți cu vastă experiență-,

au fost văzute asemenea corpuri a căror accelerație este de neconceput, dimpotrivă sunt capabile de ași schimba direcția de zbor în mod brusc chiar și în unghi drept. Toate aceste observații sugerează, că pentru o asemenea energie a gândului e posibilă și există o tehnică fundamentată. În măsura în care s-ar reuși ridicarea nivelului energetic și a frecvenței "de sus" voiajul s-ar realiza într-o sferă mai înaltă. Evident ar depăși viteza luminii, dar e inutil a ne teme că întorcându-ne în timp am putea influența trecutul. Asemenea călătorii în timp sunt extrem de distractive, dar timpul e numai o construcție mentală.

ULTIMUL PAS

Partea a doua

TOTUL DESPRE CE DOREȘTI A ȘTI DESPRE UNIVERS...

Dacă rezultatele obținute de fizicieni le asociem unor raționamente puțin neobișnuite rezultatul obținut este o imagine despre lume, diferită complet față de ceea ce actualmente e acceptat, obișnuit: "ideea" este prioritară, iar toate celelalte îi succed. Evident, nici această concepție nu este nouă. Această variantă a idealismului era predată de Platon cu patru sute de ani înainte de Cristos. Idealismul, ca perspectivă asupra lumii, este repetabila capacitate -ba mai mult, chiar este unica soluție- alternativă, dar în lumina rezultatelor cercetărilor științifice, ea nu mai este o chestiune de credință. În căutarea realității celei de pe urmă am abandonat deci, deșertul perspectivei materialiste asupra lumii unde, nici ecuațiile matematice, nici instrumentele nu percep determinantele atât de semnificative ale vieții fiecăruia dintre noi, care sunt iubirile și spaimile. Prima parte a cărții este adresată cu precădere intelectului, deci celor care se manifestă cu prioritate în favoarea raționamentului logic și care în lipsa dovezilor irefutabile nu sunt dispuși la alți pași înainte. În fiecare om însă, există un for superior intelectului: **inteligenta inimii**. Putem defini aceasta drept intuiție, sau erudiție interioară, ideea este că majoritatea oamenilor nu consideră argumentele actualității științifice ca fiind factorii de influență al vieții lor și nici al faptelor acestora. A doua parte a cărții este adresată în primul rând, inteligenței inimii și de aceea este totalmente diferită de prima, construită aproape exclusiv pe logică. Atenție! Este vorba despre același Univers numai că, de data aceasta luăm aminte la materialul de cunoaștere existent de mii de ani al perspectivei idealiste asupra lumii, punând accentul pe valorile umane, pe legile universale ale conștiinței și moralei precum și a modului în care aceste valori sunt în armonie cu legile fizicii. Sunt privilegiați cititorii, în care inteligența

sufletului este în echilibru cu rațiunea, logica cu intuiția, care descoperă interdependențele dintre acestea și pot asimila ca pe un întreg cele două părți, în mare măsură diferite, ale acestei cărți.

*

De obicei, imaginea cultică despre lume cu accent primordial asupra ideii, nu prea acordă atenție materiei și fizicii. Aici, inflexiunile evidențiază dimensiunea internă a valorilor care determină viața individuală și socială. Este suficient dacă comparăm cele „zece porunci” ale creștinismului cu cele zece învățături budiste despre renunțarea la „non virtute” spre a observa, că -în esență- învățăturile sunt axate pe aceleași principii. Biblia te învață să nu ucizi, să nu furi, să nu comiți adulter, să nu mărturisești strâmb, să nu poftesci nevasta, sluga, sau averea altuia. Budismul tibetan vorbește -în mare- tot despre acestea. Expresia este ceva mai temperată, cele mai sus enumerate ne fiind păcate ci, „non virtuți” , dar în același timp sensurile sunt mult mai severe interpretările, potrivit gusturilor fiecăruia, fiind excluse.

„ Cu toate că exercițiul etic și moral se realizează într-un număr suficient de variat, principiul de bază al fiecăruia este renunțarea la cele zece ispite. Din cele zece, trei sunt fizice, patru verbale, celelalte trei sunt acțiuni spirituale. „ -scrie Tenzin Gyatso, al XIV-lea Dalai Lama în cartea sa despre budism.

CELE FIZICE SUNT URMĂTOARELE:

1. 1. *A lua viața unei ființe, începând cu cea a unui gândac și sfârșind cu cea a a omului.*
2. 2. *Furtul: a lua proprietatea cuiva fără știința aceluia, indiferent de valoarea bunului ori dacă fapta e comisă de noi înșine sau -la îndemnul nostru- de o terță.*
3. 3. *Adulterul.*

CELE PATRU ISPITE VERBALE:

1. 4. *Minciuna: a păcăli pe cineva prin cuvinte sau gesturi.*
2. 5. *Instigația: a desface echilibrul între oameni, ori a accentua*

disensiunile -și așa existente- între aceștia.

3. 6. *Violența: a jigni pe alții.*

4. 7. *Sminteala: a vorbi tâmpenii din motive josnice ori de altă natură.*

CELE TREI ISPITE SPIRITUALE:

1. 8. *A pofti: să gândești, că „de-ar fi al meu acesta...”, ceva ce aparține altcuiva.*

2. 9. *Gândul rău: a dori cuiva rău, fie mai mare sau mai mic.*

3. 10. *Judecata greșită: a considera inexistent un lucru ce deja există, ca de pildă reînvierea, principiul vinovăției sau Sfânta Treime.*

Opusul acestor zece păcate, sau ispite este decalogul virtuților; a urma acele virtuți este echivalentul exersării eticii. (Tenzin Gyatso, al XIV-lea Dalai Lama: Budismul în Tibet. 1998)

Omului cu gândire rațională, îi este imposibil azi să accepte aceste principii drept legi dumnezeiești. Înainte ca cineva să accepte ceva, el dorește să știe ”de ce” ? Universul nu împiedică pe nimeni să nu ucidă, sau să nu fure. De ce ar trebui, deci să renunțăm la asemenea fapte ? A te păstra în cadrul celor ”zece porunci” este dificil chiar și pentru un credincios care le acceptă fără ezitare...Desigur, există o întrebare: cum e posibilă această izbitoare asemănare a celor zece porunci, între două religii și culturi atât de diferite precum cea creștină și budistă ? La întâlnirea mea cu așa numitele ”învățăături ezoterice” eventualele răspunsuri au început să capete contur. Cuvântul de origine grecească ”ezoter” înseamnă ”sferă interioară”. Am înțeles, că pe Pământ au existat din totdeauna și există și-acum, învățători cărora le stau la dispoziție mai multă cunoaștere despre construcția, funcționarea și legile interne ale totului lumesc. De-a lungul istoriei, semenii noștri cu însușiri aparte au fost supranumiți profeți, maestri, zei sau fii ai lui Dumnezeu. Urme de neșters în istoria umanității au fost lăsate de către beneficiari ai unor forțe spirituale deosebite, precum: Quetzalcoatl, Krisna, Hermes Trismegistos, Moise, Orfeu, Budha. Iradiau ceva ce invizibil ochiului fizic. Mai târziu, discipolii lor au devenit cerberi ai cunoașterii -la nivel superior- Universului. Acești maestri apăreau, aproape cu regularitate, ajutându-și, învățându-și, vindecându-și semenii. În majoritatea cazurilor însă, survenea aceeași întâmplare tristă: Maestrul părăsea lumea fizică

(uneori îl și ajutau), discipolii îi păstrau esența cunoașterii, care era în primul rând ”cunoaștere internă”*, învelită într-o oarecare formă exterioară, eventual cultică. Ulterior plecării, învățătura își pierde din originalitatea conferită de maestru, suferind serioase modificări. Ele, învățăturile ajungeau în câmpul diferitelor sfere de interes. Cunoașterea internă scădea în timp ce forma exterioară se accentua, iar mulțimea căpăta o formă simplistă, exoterică a învățăturii. Învățăturile căutau a se mula nivelului intelectual al populației, evoluției acesteia. Aceste variațiuni le numim azi religii. În același timp, a existat și există și astăzi, o cunoaștere mai adâncă, ezoterică. Erudiția ”Sferei interioare” nu a fost înghițită de mormintele călătorite spre viața de-apoi de către marii maeștrii ai învățăturii. În ciuda prigoanei cumplite la care au fost supuse de-a lungul istoriei, anumite confrerii, ”frățiile” au reușit să păstreze nealterate tradițiile moștenite de la înaintași. Comoara Esenienilor (sectă iudaică care a deținut manuscrisele de la Marea Moartă), cavalerilor templieri, catarilor, iar mai târziu a cruciaților și francmasonilor nu consta în aur sau pietre prețioase. Atât în opinia monarhilor, cât și a Bisericii știința a reprezentat un pericol în fața puterii, de aceea au tratat-o drept o chestiune de interes comun, persecutând-o.

* NT În cultura românească termenul a fost aprofundat de Lucian Blaga în Trilogia Cunoașterii, el susținând două forme: *cunoașterea luciferică* (poetică), și *cunoașterea paradisiacă* (logică, rațională). Potrivit lui Blaga, omul nu poate accede la cunoaștere, deoarece Marele Anonim interpune între om și cunoaștere cenzura transcendentă. Numai poetul, cu simbolurile și metaforele sale este cel ce...” nu ucid cu mintea tainele ce le-ntâlnesc în calea mea...” Așadar, rațiunea, mintea ucide taina, misterul lumii.

Împotriva catarilor, papa Inocențiu al III-lea a pornit, în anul 1208, o adevărată cruciadă. Această populație care a trăit în sudul Franței, între anii 1208-1229 a fost pur și simplu exterminată. Fără milă. În anul 1314, Marele Maestru al Cavalerilor Templieri, Jaques de Molay a fost prăjit de viu, la foc mic. A mai avut timp să prezică soarta tragică a călăilor săi, a papei, precum a Franței și monarhului său Filip al IV-lea. E inutil să mai menționez, că totul s-a adeverit cu uimitoare precizie. Ordinul cruciat al trandafirului a luat naștere în secolul al XIV-lea, un secol cât se poate de agitat. Marele maestru al acestui ordin Christian Rosenkreutz a reușit să își ascundă identitatea, confidențialitatea activității în cadrul ordinului fiind luată în interesul păstrării secretului cunoașterii interne în momentele de dispreț manifestate de către diriguitorii vieții cotidiene. Ce să fi cunoscut aceștia? Care să fi fost secretele lor? De ce au

fost persecutați și de ce frica endemică a reprezentanților puterii? În timpul războiului mondial al deceniului IV din secolul trecut a fost așezată temelia unei logii britanice (White Eagle Lodge), de la bun început deschisă oricărui interesat. Potrivit inițiaților, sosise timpul ca inițierea să nu mai fie ținută în secret, omenirea fiind pregătită a lua parte la procesul cunoașterii, care în evul mediu era intangibil pentru mase. La începutul anilor 60 învățăturile ezoterice, practic au cucerit Europa și America. Maeștri din Tibet și Orient sosiți în Occident au început să-i învețe pe apuseni despre un univers plin de iubire și inteligență, despre o lume care funcționează după legi interne bine definite. Din nefericire, acest domeniu s-a dovedit pentru mine plin de obstacole deosebite. Acea certă ”materie de învățământ secretă” a căpătat o mie de fețe, în tot atâtea școli și direcții de propagare. Abundă promisiunile privitoare la dobândirea unor aptitudini și performanțe profesionale cu condiția respectării, de către discipoli, a unei sau alteia dintre școli. Toate acestea au fost pentru mine un teren suficient de instabil. Pe de-o parte aș fi dorit să aflu, să învăț mai multe, pe de alta sub nici o formă n-aș fi dorit să ”rătăcesc” în vre-o sectă. În această perioadă m-am întâlnit, în Suedia, cu acel om care ulterior mi-a arătat calea, devenindu-mi maestru și mentor călăuzitor pe drumul interior al cunoașterii tainelor Universului. Numele lui este Huszár Sándor, Mare Maestru al lojei White Eagle Lodge din Suedia. Imaginile fotografice ale unor aure din această carte, le cuprind și pe ale sale. (1 și 4) Când l-am întrebat, din această imensă cantitate de informații, care este cea în care se poate crede, răspunsul primit m-a surprins:

- De ce cauți adevărul la alții? Tot ceea ce ai dori să afli despre viață și Univers se află deja în tine.

CE ESTE CREDINȚA ?

”Prin credință și rugăciune

veți primi tot ceea ce cereți.”

Matei 21:22

Dacă prin cunoașterea de sine pot ajunge la cunoașterea Universului, atunci fie. Teoretic mi se părea plauzibil, deci am hotărât, că nu pierd nimic dacă încerc. Datorz multe mentorului meu spiritual, blândeții și răbdării cu care mi-a îndrumat pașii către cunoaștere, căci pentru cel pornit pe acest drum, în lipsa unui inițiat, riscul de a se pierde, ori de-a rătăci, este evident, în ciuda oricăror

bune intenții de care un învățăcel este animat. Azi, cu experiența câtorva ani și a cunoștințelor de specialitate aferente simt, că sunt ceva mai aproape de intrarea în această lume mirabilă, dar sunt conștient de faptul, că acesta este doar începutul. Aș dori să împărtășesc și altora din tot ceea ce am pătruns și înțeles, căci poate fi în folosul cuiva. Eu așa simt. Așadar, potrivit învățăturii ezoterice întregul Univers este o lume ne-materială. Cu alte cuvinte, lumea în care trăim este: spirituală. Conform învățăturii inițiaților și a înțelepților întregul Univers este alcătuit din Lumină. Desigur, nu din acea lumină pe care o cunoaștem din lecțiile de fizică, ci dintr-o conștientă, inteligentă și plină de iubire Sursă Centrală de Lumină. Dacă pentru definirea acesteia ar trebui să recurgem la termenii fizicii, am putea spune că este vorba despre o rază de lumină de o frecvență pulsatilă extrem de ridicată, situată la un nivel extrem de ridicat de energie. Nu putem afirma că există o lume materială și-apoi una spirituală unde-ajungem după moarte -adică după decesul trupului fizic-. Există o singură lume, iar aceasta e 100% "spirituală". După această percepție asupra lumii, căpătăm o imagine idealistă în care se schimbă, mai exact toate opiniile anterioare se modifică. Pentru validarea acestei imagini despre lume nu este necondiționat necesară credința mea, judecata mea sau convingerea mea, căci Dumnezeu, această inteligentă și -vom vedea mai încolo- plină de iubire sursă, există și este chiar și-atunci izvorul oricărei vieți, dacă nu cred, sau nu-l regăsesc. Dar dacă îl regăsesc, atunci credința în existența lui Dumnezeu, precum contestarea Lui, se transformă, se preface în cunoaștere de Dumnezeu. Dacă cineva este în posesia acestei cunoașteri și este în clar cu ideea, că viața lui nu se termină odată cu moartea trupului, se poate elibera de teama față de moarte și scapă de sub influența celor care prin teamă, intimidare, amenințare îi țin pe oameni în captivitatea propriilor gânduri, opinii și credințe deșarte. Îmi pot imagina cât de periculoasă este o asemenea imagine despre lume din perspectiva bisericii evului mediu. Cu toate acestea învățătura ezoterică accentuează rolul și importanța credinței. Păi atunci la ce este bună credința? Potrivit esenței învățăturilor inițiaților, este vorba despre un instrument al unei uriașe forțe mentale, pe care îl înțelegem și de care învățăm a ne folosi treptat. Mediul se lasă supus, cu docilitate, forței gândurilor. Orice nouă descoperire, care contrazice un "adevăr" acceptat și științific validat anterior ne comunică același mesaj: orice teorie poate fi demonstrată și orice dorință poate fi îndeplinită atâta timp cât nu contravine legilor interne ale Universului. În esență procesul este identic. Inițial, în vreuna din sferele înalte se naște imaginea mentală a rezultatului dorit apoi, treptat, se preface și în final se "întrupează" în lumea materială. Rolul cheie este jucat de imaginea mentală, care este produs al fanteziei creatoare. La acest nivel nu există nimic care să împiedice metamorfozarea imaginii mentale și zămisirea ei la

scara lumii materiale. Cu cât ne putem concentra mai bine asupra gândului și cu cât mai mult vedem rezultatul dorit înaintea ochilor sufletului, cu atât mai bun va fi rezultatul. Forța gândului focalizat se raportează la forța gândului în dispersie precum forța unui laser asupra forței unei raze obișnuite de lumină. Gândul transformă mediul înconjurător, iar celui cu o putere de concentrare mai mare nu îi este dificilă schimbarea mediului în care trăiește. De câte ori nu mi s-a spus, sau de câte ori nu spunem noi copiilor noștri dacă aceștia spun căte ceva ce nu cadrează cu imaginea despre lume a părinților: "Iar fantazezi ?!" Ei bine, încetul cu încetul v-a trebui să ne schimbăm atitudinea ușor depreciativă față de acțiunea de fantazare, căci aproape cotidian avem exemple care demonstrează faptul că există oameni capabili de a realiza ceea ce pentru majoritatea este imposibil, numai pentru tenacitatea cu care cred în ideea încolțită în gândirea lor. Forța credinței deci, nu este altceva decât puterea gândului concentrat (focalizat), care creează imaginea (reprezentarea) interioară. Mediul exterior doar se supune acestei imagini interioare. Singura forță capabilă a se opune forței gândului, ori a "credinței", este forța unui alt gând (eventual, din subconștient), ori "credințe". Această reprezentare a gândului aflată în subconștient are rezerve în ce privește șansa de împlinire a unei (reprezentări) imagini a gândului lucide, astfel de cele mai multe ori compromite rezultatul. Merită de semnalat faptul, că reprezentarea gândului, ori a credinței, aflată în zona subconștientului este, în general, mai puternică. Informațiile care atrag atenția asupra acestui fapt, de cele mai multe ori, ne-au parvenit prin intermediul maestrilor. *A fost odată un om sărac, ce rătăcea la marginea unei păduri apăsător de povara gândurilor... Obosit, el s-a așezat cu spatele la un copac, spre a-și trage sufletul, dar fără să știe ce fel de copac era cel la umbra căruia se odihnea. Unul deosebit, cu însușiri magice. Un copac care îndeplinea orice dorință a celui care îl atingea. La început pribeagul s-a gândit ce bun i-ar fi un pahar cu apă. Deodată s-a trezit că ține în mână un pahar cu apă rece, cristalină. L-a privit cu uimire, s-a tot uitat chiar mirosindu-l și, în cele din urmă, constatând că nu poate fi rea, bău toată apa din pahar. Apoi i se făcu foame și își dori ceva de-ale gurii. Precum înainte cu apa și-acum, cu aceeași uimitoare iuțeală, mâncarea îi apărură în față. "Se pare că mi se împlinesc dorințele!" – își zise cu mirare. Următoarea dorință o spuse cu voce tare: "acum îmi doresc o casă"! Cu un zâmbet de satisfacție pe chip, se gândi la câțiva servitori care să-i trebăluiească pe lângă casă. După ce i se îndeplini și această dorință își dori din tot sufletul o femeie frumoasă și inteligentă cu care să trăiască în pace și să împartă această mare de noroc. Când și această dorință i se împlini, cu uimire îi spuse femeii: "Stai așa! Ce se întâmplă aici? N-am eu asemenea noroc! Nu se poate întâmpla chiar cu mine așa ceva!" În acel moment, imediat după ce aceste cuvinte îi ieșiră pe gură, ...totul*

dispăru. "Am știut eu." – zise, scuturându-și capul. Se ridică și sub povara gândurilor, rătăci mai departe la margine unei păduri... (Anthony de Mello: Entuziasm)

Deci, asta e: știm cu precizie, adică ni se pare că știm, ce este ceea ce " nu ni se poate întâmpla" și nu suntem înclinați a crede, că totuși este posibil să se întâmple și astfel știrbim șansele posibilităților. Credința nu este altceva decât forța gândului concentrat (focalizat), disciplină indiscutabilă, siguranță interioară neclintită, a cărei forță rezidă din faptul, că efectiv universul este proiecția unei construcții a gândului. A crede în ceva înseamnă cât o zămislire, sau o construire în gând, apoi o fidelitate statornică față de acest gând și convingerea lipsită de orice îndoială în ce privește apariția în lumea fizică, mai repede sau mai târziu, a rezultatului scontat. Dacă, dorim să ajungem undeva -în planul aspirațiilor, desigur- "trebuie să crezi" cu mult înainte de apariția în lumea fizică a rezultatului. Deseori, cei ajunși la un nivel de dezvoltare a spiritului extrem de ridicat, maeștri, sacerdoții, obișnuiesc să spună: "Noi așa credem..." Prin aceasta ei caută să sublinieze, că este vorba despre un lucru pe care îl creează continuu, cu insistență și tenacitate în mintea lor. Realitatea lor exterioară se aclimatizează acestei reprezentări interne a gândului. Deseori, am căzut pe gânduri la cât de frecvent își susțin opiniile unii reprezentanți ai diferitelor religii, secte, precum că doar calea propovăduită de ei este cea adevărată și toți cei care întâmplător nu o urmează sunt condamnați la "păcate grele". Potrivit învățăturilor ezoterice instrumentul cel mai eficient de realizare a Universului spiritual este credința adevărată, iar aceasta nu depinde de nici o religie! Atât la nivel individual, cât și colectiv, o neînțelegere în ce privește ideea de credință în ciuda faptului, că întreaga istorie a umanității este însoțită de ceva ce ar fi putut arunca o lumina asupra naturii reale a credinței. Superstiția. Este tot credință și superstiția și dacă ne supunem vreunei "presupuneri superstițioase" deseori vom constata cu surprindere, că "funcționează cu-adevărat." Realizând în forul nostru interior, în gândire, corelația între anumite semne și evenimentele care le succed, această corelație va dura atâta timp cât vom stărui asupra-i. Astfel, cel care este convins că pisica neagră, sau cifra 13 sunt piață rea, acela are șansa reală de a stârni vreo consecință neplăcută, față de un altul, care a decis în mintea lui, că pisica, sau "treișpele" îi aduc noroc. Despre perspectivele pe care le oferă puterea credinței Iisus s-a străduit să ne educe, din nefericire fără prea mare succes. El a spus, că putem obține orice de la Dumnezeu Tatăl, dacă cerem în numele lui Cristos. A mai spus, că toți suntem fiii lui Dumnezeu și dacă unui fiu îi este îngăduit ceva, atunci fiecăruia îi este îngăduit acel ceva. Parabola lui Petru care umbla pe apă ilustrează forța

credinței și energia distructivă a îndoielii.

*” Când ucenicii au observat că merge pe apă, s-au cutremurat de uimire. „Ispita!” au strigat atunci plini de spaimă. Isus le-a vorbit: „Nu vă fie teamă, curaj, sunt eu!” Atunci, Petru i-a spus lui Isus: „Doamne, dacă Tu ești, atunci poruncește să vin la tine pe apă!” „Vino!” – i-a spus. Petru a ieșit din barcă și a pornit către Isus umblând pe apă. Când vântul a început să sufle cu putere Petru s-a speriat și, pentru că începu să se scufunde a strigat către Isus: „Doamne, salvează-mă!” Isus a întins mâna și l-a prins. Apoi, l-a certat cu bândețe: **De ce ești defetist?***

(Matei, 14:26-31)

În urma asimilării învățăturilor ezoterice mi s-a relevat „principiul funcționării” credinței cu consecințe deosebit de turbulente în ce privește opiniile anterioare față de religie. Dacă credința este un instrument mental folositor și putem fi siguri în existența Sursei Centrale de Forță Inteligentă, atunci în ultimă instanță nu mai trebuie ”să credem” în Dumnezeu.

- Care este deci, esența credinței? – l-am întrebat pe maestrul meu.
- Etimologia cuvântului arată originea latină, ”religiō” însemnând reluarea unui contact. Din nefericire nu avem la îndemână nici un cuvânt, care să poată aproxima măcar întâmplarea restabilirii contactului cu Dumnezeu. Adepții lui Budha numesc aceasta Nirvana, hindușii Moksha, budiștii Zen Satori, călugării creștini Unio Mistica. Cert este că această informație nu poate fi găsită în cărți, ea fiind **o întâmplare personală**.
- Asta e vreo întâmplare mistică?
- În orice caz nu este o întâmplare obișnuită, dar nici mistică nu este. **Doar ești parte a acestei surse de putere**. De ce să fie mistică, dacă ai re-
intra în raport conștient cu ea?

Am mers mai departe cu gândurile întrebând:

- Există un astfel de irealizabil Univers pe care gândirea îl creează?
- Frații noștri mai dezvoltați ne învață că pentrugândul concentrat, pentru credință, nu există limite. Întreaga lume înconjurătoare, raporturile noastre, obiectele toate, tot ceea ce ne împresoară este proiecția universului

gândurilor noastre interioare. **Omul devine ceea ce gândește, ceea ce crede.**

- E în regulă, dar ceva tot nu înțeleg.
- Ce anume?
- Nu orice gând poate fi numit crez. De ce depinde ca un gând să devină "credință"?
- Taina rezidă din natura subconștientului.

<http://biosoft.ro/2009/07/obstinatio/>

Mulumesc pe aceasta cale atat autorului bloog-ului cat si traducatorului si desigur ma plec in fata autorului. Oricum este doar o parte postata cred, asa cum este si din "invitatie la o logica superioara", a subsemnatului.

Cu iubire, octav